

TKİP VI. Kongresi Belgeleri... Sınıf hareketinin son yirmi yılı üzerine

Partimiz tüm dikkatini ve çabasını sınıf hareketini kuşatan bu cenderenin parçalanmasına, birleşik devrimci bir sınıf hareketinin yaratılıp geliştirilmesi görevine yoğunlaştırmalıdır. Kuşkusuz birleşik bir sınıf hareketi yalnızca öznel müdahalelerin ürünü olmaz. Bunun için sınıf hareketinin bünyesinde derinden deri-

ne işleyen dinamiklerin seyri özel bir önem taşımaktadır. Fakat tam da devrimci sınıf çalışmasının misyonu, sınıf hareketi bünyesindeki bu dinamiklerin güçlenmesini sağlamak, gelişiminin önündeki engelleri ortadan kaldırmak, buna yönelik güçlü öncü ve yol açıcı müdahaleler ortaya koymaktır.

s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 15
12 Nisan 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak42.net

Güçlü ve kitlesele bir 1 Mayıs için!..

4
“AKP’nin geriletilmesi”
politikasının bilançosu

Gericiliğin baskılarından kurtulma umudu ve beklentisindeki işçi ve emekçiler bir kez daha bir yanlısmanın peşinden sürükleniyor.

6
“Reform” saldırıları ve
emperyalist kölelik

Türkiye’de sermaye iktidarının dümenine geçen tüm hükümetler Amerikancıdır ve emperyalist çıkarlara bekçilik yapmıştır.

8
Krizin faturasına, baskıya ve
savaşa karşı 1 Mayıs’a!

İşimizi, ekmeğimizi, geleceğimizi korumak için, 1 Mayıs’ı işçi sınıfının ayağa kalktığı büyük bir işçi gösterisine çevirmek, hepimizin görevidir.

Güçlü ve kitlesel bir 1 Mayıs için!..

1 Mayıs'a güçlü ve kitlesel bir çıkışın yolu planlı, örgütlü, inisiyatifli ve etkin bir ön hazırlık çalışmasından geçmektedir. 1 Mayıs hazırlıklarını hedef fabrikalar, sektörler ve sanayi havzalarında yoğunlaştırmalı, en geniş işçi ve emekçi bölüklerinin temel ve güncel talepleri ile alanlara çıkmalarını sağlamalıyız.

31 Mart yerel seçimleri geride kaldı ancak tartışmaları toplumun gündemini meşgul etmeye devam ediyor. Özellikle dinci-faşist iktidarın ne yapıp edip İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ni elde tutma çabası, yerel seçimlerin gündemden düşmesini geciktiriyor.

Aradan on gün geçmesine rağmen hâlâ bazı sandıkların tümünün, bazı sandıklarda ise geçersiz oyların sayılmaya devam edilmesi, İstanbul'un pek çok yerine AKP adına "zafer" pankartları asılması, son olarak Erdoğan'ın "14 bin oyla kazandım demeye kimsenin hakkı yok" açıklaması, dinci-faşist iktidarın İstanbul üzerine oyun oynadığını gösteriyor. Bu oyunun neticesine ilişkin bir şey söylemek zor ama zaten şaibelerle dolu seçim süreçlerine toplumun güvenini hepten kaybedeceği açık. Ayrıca seçim sonrası yapılan hile-hurdayla elde edilecek bir sonuç toplumun farklı kesim ve katmanlarındaki gerilim ve huzursuzluğu derinleştirecektir.

Faşist-gerici iktidarın önden başvurduğu tüm hile, baskı, tehdit ve hukuk-kural tanımaz tutumuna rağmen ortaya çıkan mevcut seçim sonuçlarını bile kabul etmemesi düzen siyasetinde yeni bir krizi tetikleme potansiyeli taşımaktadır. Bugüne kadar seçimleri kendi toplumsal meşruiyetlerinin temeli ve "demokrasi"-nin göstergesi sayanlar, böylece "millet iradesi"ni kutsayanlar, seçim sonuçlarını tanımayarak toplumda yeni bir gerilimin fitilini ateşlemekten çekinmiyorlar. Böylece düzenin orta ve uzun vadeli çıkarlarını tahrip ederek, kendi dar çıkar ve hesapları için kitlelerin sandıklara duydukları "güveni" yerle bir etmekte sorun görmüyorlar.

Düzenin seçim oyununun geride kalmasıyla birlikte sermaye cephesi krizin faturasının bir an önce işçi ve emekçilere kesilmesi için seferber olmuş durumda. Hem uluslararası sermaye hem de başta TÜSİAD kodamanları olmak üzere tüm sermaye sınıfı sabırsızlıkla "yapısal

reformlar"ın hayata geçirilmesini beklemektedir. Dinci-faşist iktidar tarafından seçimlerin ardına ertelenen yeni yıkım programının hayata geçirilmesiyle dikatler yeniden işçi ve emekçilere dönük saldırılara çevrilecektir.

Şimdi önümüzde işçi sınıfı ve emekçilerin gerçek gündemlerine, gerçek sorun alanlarına ve mücadele potansiyellerine sahne olacak olan 1 Mayıs süreci duruyor. 2019 1 Mayıs'ını kapitalist krizin derinleştiği, sonuçlarının işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamına karabasan gibi çöktüğü bir dönemde karşılıyoruz. İşten atma saldırıları ve tırmanan işsizlik, büyüyen gelecek kaygısı, her geçen gün pahalılaştıran hayat koşulları, ücretlerin erimesi, çalışma koşullarının ağırlaşması, bugün sınıfın temel sorun alanları olarak öne çıkıyor. Dolayısıyla 2019 1 Mayıs'ına bu önemli gündemler damga vuracaktır.

1 Mayıs sürecinin diğer önemli gündemleri ise yoğunlaşan faşist baskı, gerici ve kirli savaş politikaları olacaktır. Toplumun ilerici ve sol kesimleri bu saldırılar karşısında 1 Mayıs alanlarında yerlerini alırken, işçi sınıfı ve emekçiler grev yasakları, örgütlenmenin önündeki engeller vb. sorunlar üzerinden tepkilerini ortaya koyacaklardır. Suriye ve Kürt halkına yönelik savaş çığırtkanlığı da öne çıkan bir başka gündem olacaktır.

1 Mayıs'a üç hafta gibi kısa bir zaman dilimi kalmışken, tüm dikkatler bu alana verilmelidir. İşçilerin ve emekçilerin kitlesel biçimde alanlarda yerini alması, taleplerini dillendirmesi için bugünden seferber olunmalıdır. Yukarıda genel çerçevesiyle tanımlanan sorun alanları, işçilerin, emekçilerin, gençlerin ve ezilen Kürt halkının 1 Mayıs alanlarında kitlesel biçimde yerini alması için önemli potansiyellerin birikmekte olduğunu göstermektedir.

Elbette bu potansiyellerin alanlara taşınması, güçlü ve çok yönlü bir örgütlü hazırlığa bağlıdır ve bu sorumluluk hiçbir biçimde sendika bürokratlarına bırakıla-

maz.

DİSK Başkanlar Kurulu toplantısının ardından yapılan açıklama ile "1 Mayıs'tan 15-16 Haziran'a olan sürecin seferberlik olarak örgütlenmesi vurgulansa da, Türk-İş kıdem tazminatının gasp edilmesi hazırlıklarına karşı "kıdem tazminatına dokundurmuyacağız" mesajıyla "kırmızı çizgisi"ni ilan etse de, bu yönlü açıklamalarının 1 Mayıs'a güçlü ve kitlesel bir hazırlık anlamına gelmediğini geçmiş 1 Mayıs pratiklerinden biliyoruz. Dolayısıyla, sınıf ve emekçi kitlelerin çok yönlü bir saldırı altında olduğu bugünkü koşullarda, seçim gündeminin yarattığı karmaşadan hızla sıyrılmak ve 1 Mayıs gündemine yoğunlaşmak, tüm ilerici ve sol güçlerin öncelikli görevlerinden biridir.

Kuşkusuz sınıf ve emekçi hareketinin mevcut tablosu güçlü bir ön hazırlık bakımından ciddi güçlükler barındırmaktadır. Ayrıca burjuva düzen muhalefetinin seçim sonrasının "bahar" olacağına dair yarattığı iyimser beklenti ve yanılsama, işçi ve emekçilerin gerçek baharını örgütlemek bakımından ek güçlükler ortaya çıkarmaktadır. Ancak seçim sonuçlarının toplumda yarattığı kısmi politik ve moral canlanma, sermaye sınıfının sabırsızlıkla hazırlandığı yeni saldırı dalgasına karşı 1 Mayıs'ta işçi ve emekçi barikatının örgütlenmesi için önemli bir imkandır.

"Toplumsal mutabakat" ve uzlaşma çağrılarının değil, birlik, mücadele ve dayanışma çağrısının damgasını vuracağı güçlü ve kitlesel bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi en öncelikli çaba olmalıdır.

1 Mayıs'a güçlü ve kitlesel bir çıkışın yolu planlı, örgütlü, inisiyatifli ve etkin bir ön hazırlık çalışmasından geçmektedir. 1 Mayıs hazırlıklarını hedef fabrikalar, sektörler ve sanayi havzalarında yoğunlaştırmalı, en geniş işçi ve emekçi bölüklerinin temel ve güncel talepleri ile alanlara çıkmalarını sağlamalıyız.

1 Mayıs'ta "Kriz, sömürüye, baskıya karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "Sınıfa karşı sınıf! 1 Mayıs'ta alanlara!", "Krizin faturasını kapitalistler ödesin! 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarları başta olmak üzere, "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "İşten atmalar yasaklansın!", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!", "Herkes parasız sağlık ve eğitim hakkı!", "Sınırsız söz, gösteri, basın, toplanma ve örgütlenme hakkı!" vb. güncel taleplerle alanlara çıkmalı, sermayenin sömürü, baskı, gerici ve savaş politikalarına "dur" demeliyiz.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/15 * 12 Nisan 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP'nin seçim oyunu

Seçim sonrasında başta İstanbul ve Ankara olmak üzere pek çok yerde AKP, seçim sonuçlarına itiraz etti. Özellikle İstanbul'da oyları tekrar tekrar saydırdı. Aynı şekilde MHP de HDP'nin kazandığı Kars ve Iğdır'da seçimlere itiraz etti. Seçimlerin öncesinde en demokratik seçimlerin Türkiye'de yapıldığını, seçimlere asla gölge düşürülemeyeceğini iddia edenlerin bu yaptıkları, sadece kendi tutarsızlıklarını daha görünür kılıyor. Bu, aynı zamanda mevcut düzende seçimlerin güç sahipleri tarafından nasıl kullanıldığına da çarpıcı bir örneğidir.

Saymakla sonucu değiştiremeyen AKP'nin İstanbul seçimlerini tekrarlamak için başvurması şaşırtıcı değil elbette. Zira Tayyip Erdoğan, 7 Haziran 2015 seçimlerini de yok saymış, arkasından yeni bir seçim yaptırmıştı.

Bu düzende seçimlerin demokratik olmasını beklemek zaten saflık olur. Ancak seçim sistemini anti demokratik zemine oturtan, her türlü hile ve algı operasyonu ile seçimleri lehlerine çevirmeye çalışanların bundan şikâyet etmeleri sadece trajikomik bir durumdur. Son olarak Büyükçekmece'de polisler seferber edilmiş, kapı kapı seçmen kontrolü yapılmaktadır. Ayrıca kimi sandık görevlileri hakkında da soruşturmalar açılmaktadır.

Oysa seçimlerden önce şimdi şikâyet konusu yaptıklarına, AKP'nin herhangi bir itirazı söz konusu değildir. Günlerdir milyonlarca insan AKP'nin itirazlarını duymakta, defalarca yenilenen sayımları izlemektedir. Bu seçim düzeneğini onlar kurmuşlar ancak istediklerini elde edemeyince şikâyetçi olmuşlardır. Seçim sistemi elbette adil değildir. Fakat iktidar sahipleri kazanmak için kurdukları sisteme rağmen kazanamamış olmanın verdiği hırsıyla kaybetmenin intikamını al-

maktadırlar.

İstanbul'da Ekrem İmamoğlu ile Binali Yıldırım arasındaki oy farkını dillendirenler, kendi kazandıkları yerlerdeki oy farkının çok daha az olduğunu çok iyi biliyorlar şüphesiz. Onlar bu tür yerlerde zafer nidaları atarken, çeşitli il ve ilçelerde kazanan muhaliflere mazbataları bile verilmiyor.

YSK'sı, AA'sı, yandaş medyası ile Erdoğan ve Bahçeli'nin Cumhuriyet İttifakı; Türkiye'de gelmiş geçmiş en tartışmalı seçimlerden birine imza atmıştır. Öyle ki kendilerine muhalefet edenlere karşı propagandalarında hiçbir ölçü tanımıyorlar. Yeni Şafak gazetesi yazarı İbrahim Karagül, 2 Nisan'daki sosyal medya paylaşımında İstanbul'da seçimlerin yeniden yapılmasını önerirken, *"Çünkü: 31 Mart'ta Türkiye'ye, seçimler üzerinden, açık bir darbe yapıldı. Bu, seçim hilesi ve yolsuzluk değil, çokuluslu müdahaledir. Operasyon FETÖ ve kripto PKK'liler üzerinden yürütüldü. Ama arkasındaki akıl, 15 Temmuz aklısıdır"* dedi. Star gazetesi, 3

Nisan'da "Sandıkta darbeyi kim örgütledi" manşeti attı.

Bundan önceki seçimlerde muhalefetin yaptığı itirazları sürekli reddeden YSK, bu kez farklı davrandı. 2014'teki yerel seçimlerde Mansur Yavaş'ın Ankara'yı 32 bin oy farkla kaybetmesi üzerine CHP oyların yeniden sayılmasını talep etmiş, YSK ise "somut delil ve yeterli gerekçe yok" diyerek bunu reddetmişti. Ankara'da 140 bin geçersiz oy varken oyların yeniden sayılmasını kabul etmeyen YSK, bu kez oyların sayılmasına karar verdi. Aynı YSK 16 Nisan referandumunda verdiği kararla da mühürsüz oyları geçerli saymıştı. YSK vasıtasıyla en büyük haksızlıklardan biri ise HDP'ye yapıldı. YSK, bu seçimlerde AKP lehine aldığı yeniden sayım kararlarını uygularken, HDP'nin benzer başvurularını geri çevirdi. AKP'nin çok az bir farkla kazandığı Muş, Malazgirt, Dargeçit, Tatvan, Viranşehir, Mersin Akdeniz, Şemdinli vb. yerlerde oyların yeniden sayılması talepleri reddedildi.

Burada sıraladığımız tutarsızlıklar-

dan, hilelerden çok daha fazlası gündür konuşuluyor, yazılıyor. AKP'nin çirkefliliği bir kez daha en bayağı haliyle görünür olmuştur. Ama hâlâ tartışma zeminini seçim olmaktadır. İşçi ve emekçilere çözüm adresi olarak hâlâ sandıklar işaret edilmektedir. Çürümüş düzen ve devlet gerçeği AKP tarafından bir kez daha tüm açıklığıyla gösterilmişken, işçi ve emekçilerde hâlâ adil bir seçim sisteminin olabirliği yanılıgısı yaratılmak istenmektedir. Ancak iktidar aygıtını elinde tutanların yapabileceği keyfiliklerin neler olabileceğini 7 Haziran, referandum ve son olarak 31 Mart seçimleri tüm açıklığıyla sergilemiştir.

AKP'nin iktidarını koruma hileleri şaşırtıcı değildir. Anlaşılmaz olan, tüm tarihsel deneyimlere rağmen bu sömürü düzeninde gerçek anlamda bir demokratik seçim yapılabileceğine inananlardır. Emekçileri buna inandırmaya çalışanlar ise seçim hilelerinin figüranlığını yapıyorlar yalnızca.

Albayrak ve Kalyon grupları, İBB ihaleleriyle büyüdü

AKP iktidarının İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) seçim sonuçlarına bu kadar itirazının gerisinde büyük bir rant kapısının kapanacak olması yatıyor. 34,8 milyar TL'lik bütçesi ve şirketlerinin 24 milyar TL'lik cirosuyla İBB, yandaş şirketlerin en büyük gelir kaynaklarından biri konumunda.

Albayrak Grubu'nun İBB'den aldığı ihalelerde, İSKİ ve İGDAŞ'ın sayıca okuma hizmetleri, İBB'nin araç kiralama işleri, metro ihaleleri, atık toplama, İETT'nin motor yenileme fabrikasının, Kiptaş Genel Müdürlüğü'nün ve toplu konut inşaatları göze çarpıyor.

İstanbul 3. havalimanının yüzde

40 hissesinin sahibi Kalyon Grubu da İBB'den aldığı rantta Albayraklar'dan geri kalmıyor. Dünyada en fazla kamu ihalesi alan 10 şirket arasına giren Kalyon Grubu'nun aldığı ihalelerden öne çıkanlar şu şekilde: 9 milyar TL'lik Melen projesinde İsale Hattı, 849 milyon TL'lik Mecidiyeköy-Mahmutbey Metro Hattı,

52 milyon TL'lik Taksim Altgeçit ve Meydan projesi.

Seçim sonuçları belirsizliği sürerken, yatırım için 16,5 milyar TL'lik bütçe ayıran İBB'nin, diğer yandan yeni ihalelere çıktığı ortaya çıktı.

CHP milletvekili Gürsel Tekin şu bilgileri paylaştı:

"Sadece [3 Nisan] çarşamba gününe kadar 5 ihale açıldı. En dikkat çekenlerden birisi de 15 Nisan'da 400 adet cep telefonu alımı için yapılacak."

“AKP’nin geriletilmesi” politikasının bilançosu

Yerel seçimlere dair tartışmalar özellikle İstanbul sonuçları üzerinden halen devam ediyor. Dinci-faşist ittifakın istediği sonuca ulaşamaması, HDP’nin de desteğiyle büyük şehirlerde kaybetmesi, bu anlamda “AKP’nin geriletilmesi” ilerici-sol güçlerde belli bir moral havası yarattı. CHP’ye yedeklenen sol cenah tarafından formüle edilen “AKP’nin geriletilmesi”nin, oy sayısı ya da belediye başkanlıkları sayısında bir gerilemeden ibaret olduğu biliniyor.

Demokrasinin seçim sandıklarına sıkıştırıldığı, artık seçim hilelerinin ve oy çalmanın bir başka gerçeklik olarak kabul gördüğü bir dönemdeyiz. 31 Mart Yerel Seçimleri, bir yanda gözü parlamentodan başka bir şey görmeyenlerde yeni “umutlar” yeşertirken, diğer yanda esasta düzen siyasetinin ekmeğine yağ süren, seçimlere olan güveni tazeleyerek bir “normalleşme” havası estiren bir görüntü yarattı. Ne var ki AKP iktidarı bu havayı dağıtmak için fazla bekletmedi. “Milli irade” vurgusunu diline pelesenk etmiş AKP, sandıktan çıkan sonuçlara ikna olmadı.

Ortaya çıkan sonuç, AKP için, sembolik değeri bir yana, ekonomik kaynaklarını ve propaganda imkânlarını da önemli oranda sınırlayacağı için tabii ki kabul edilemezdi. Yine “demokrasi” adına seçim sonuçlarına itiraz edildi. Ancak bu “demokrasi” HDP’nin itiraz ettiği yerlere ulaşamadı.

Yapılan itirazlara rağmen İstanbul sonuçlarında pek değişiklik olmayınca, Rusya yolundaki Erdoğan bir ihtimal olarak yeniden seçime işaret etti ve AKP de bu doğrultuda başvurusunu yaptı. Sonuç değişmez de sandık sonuçlarına ikna olunursa ne yapacağını ise zaten ilk günden dile getirmişti. AKP’nin hâlâ iktidarda olduğu vurgulanarak, “topal ördek” benzetmesiyle, gücün kendilerinde olduğu hatırlatıldı. Erdoğan, Cumhurbaşkanlığı kararnameleri ile istediği uygulamayı hayata geçirebilecek bir konumda. Zaten seçimden 3 buçuk ay önce yapılan bir düzenlemeyle cumhurbaşkanına bütçeden, dilediği partinin belediyesine dilediği kadar para aktarabilme ve ek bütçe talebini ret veya kabul etme yetkisi verilmişti.

Ayrıca imar izni yetkisinin belediyelerden alınması gibi kimi “önlemler”

Gericiliğin baskılarından kurtulma umudu ve beklentisindeki işçi ve emekçiler bir kez daha bir yanılmanın peşinden sürükleniyor. Bir karabasan gibi çöken gericiliği parçalamanın yolu bir başka gerici odağın peşine takılmak değildir. Gericiliğin geriletilmesinin yolu sandıklardan değil, devrimci sınıf mücadelesinden geçmektedir.

de AKP tarafından şimdiden gündeme getirilmektedir. Özetle zaten kapitalist düzen gerçekliğinde yerel yönetimlerde olmanın oldukça sınırlı ve güdük işlevleri varken, AKP gericiliğinin egemen olduğu koşullarda bu sınırlar daha belirgin hale gelecektir.

Öte yandan belirtmek gerekir ki, seçimlerle “AKP’nin geriletilmesi” politikası, reformist solun da peşine takıldığı bu yaklaşım, genel olarak gericiliğin geriletilmesine hizmet etmemektedir. Ayrıca AKP’yi geriletmek adına desteklenen Ekrem İmamoğlu ve Mansur Yavaş ile CHP’nin daha birçok adayının AKP-MHP ile aynı dinci-milliyetçi zihniyette olduğunu ve buradan beslendiğini de unutmamak gerekiyor. Özellikle seçim sürecinde CHP’nin “ülkücülere” ve genel olarak sağ seçmene “şirin” gözükme adına yaptığı manevralarla toplumdaki gericiliği körüklediği inkar edilemez bir olgudur.

Seçim sonrasında Mansur Yavaş ve Ekrem İmamoğlu’nun kıldıkları namazların özel haber olarak öne çıkarılması da tesadüfi olmasa gerek. AKP’yi emekçilerin dini inançlarını sömürmekle suçlayanların kendileri de aynı yöntemle başvurumaktadırlar. Seslendikleri ve ya-

kınlaşmaktan gocunmadıkları “ülkücü” ideolojinin gerçek yüzünün esasında faşizm olduğu gerçeğini ters yüz etmektedirler. Kılıçdaroğlu’nun “bozkurt” işareti gibi faşist sembolleri memnuniyetle kullandığı düşünülürse, yaşadığımız coğrafyada yapılanın ne denli vahim olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Bu yapılanların Erdoğan’ın rabia işareti yapmasından hiçbir farkı yoktur. Yaşanmış acı dolu örnekler ortadadır, geçmiş geçmişte kalmamıştır.

Şimdilerde CHP ve İyi Parti tarafından yaratılmak istenen rüzgâra göre rota çizilenlerin, dün AKP’nin peşinden sürüklenen liberallerden, “yetmez ama evet” diyenlerden farkı yoktur. “Ülkücü” diye seslenenlere faşist denilemediği, hâlâ emekçilerin dini duygularının sömürüldüğü, gerektiğinde en az AKP ve MHP kadar şovenist olunabildiği, Saadet Partisi ve onun başkanı üzerinden benzeri din tüccarlarının demokrasi savunucusu gösterildiği böylesi zamanlarda kendilerini sol düşüncede ifade edenlerin yaptıkları şey, toplumun sağa kaymasını önlemek değil, sola sempati duyanları da ideolojik ve politik olarak sağcılaştırmaktır.

Bir yandan kriz içinde çöküşe giden,

faşist baskı ve terörle ancak ayakta kalabilen, tüm kurumlarının meşruluğu tartışmalı bu düzene demokrasi makyajı yapılıyor. Diğer yandan AKP-MHP gericiliğini bir başka gerici blokla yenmek işçi ve emekçilere bir kazanım gibi gösteriliyor. Burjuva muhalefete güven tazeleniyor.

Oysa bu güven tazeleyen düzen solu, sandıkları korumak, oylarına sahip çıkmak için dahi sokak çağrısı yapmaktan özenle kaçınmaktadır. Olası sokağa çıkışı, dinci-faşist iktidar hemen doğası gereği “terör”, “darbe” vb. şeklinde kodlarken, buna karşı sokak mücadelesinin meşruluğunu savunan tek bir laf dahi edilmemiştir. Kuşkusuz o çokça dilendirilen demokrasinin sokaktan geçtiğini ve sokakta kazanılmayan hiçbir hakkın ya da kazanımın güvencesi olmadığını bilmiyor değiller.

Görülmektedir ki, gericiliğin baskılarından kurtulma umudu ve beklentisindeki işçi ve emekçiler bir kez daha bir yanılmanın peşinden sürükleniyor. Bir karabasan gibi çöken gericiliği parçalamanın yolu bir başka gerici odağın peşine takılmak değildir. Gericiliğin geriletilmesinin yolu sandıklardan değil, devrimci sınıf mücadelesinden geçmektedir.

ABD, işbirlikçi AKP-saray rejimine ayar çekiyor

AKP-saray rejimi dış politikayı iç politikada prim yapmanın bir aracı olarak kullandı. Zaman zaman Erdoğan emperyalist efendilerine sözde “kafa tutma”-da ölçüyü iyice kaçırdı. Tribünlere vaaz verirken ABD’yi ya da AB’yi “azarlayan” AKP şefi, bu hitaplarıyla olmadık sıkıntılara yol açtı.

Sarayın görevlileri lobi faaliyetlerinde milyonlarca dolar harcayarak büyük şefin devirdiği çamları toplamaya çalıştılar. Atılan nutukların iç politika için gerekli olduğuna ikna etmeye, AKP-saray rejiminin Washington’daki efendilerine sonuna kadar sadık kalacağı güvencesi vermeye çalıştılar.

Durumun farkında olsalar da, Tayyip’in nutukları efendilerini rahatsız ediyordu. Buna rağmen dinci dikta rejiminden desteklerini esirgemediler, yakın döneme kadar tahammül ettiler. ABD ile Rusya arasındaki nüfuz mücadelelerinin açtığı alanda oyunlar çeviren saray rejiminin Rusya ile geliştirdiği ilişkiler, son dönemde Washington’daki efendileri ciddi şekilde rahatsız etmeye başladı. İçi boş nutuklar kısa sürede unutulabilirdi ama NATO’nun “düşman” kategorisinde gördüğü Rusya ile silah anlaşmaları imzalanması kabul edilecek şey değildi!

Yerel seçimlerinin ardından Washington’dan yapılan açıklamalar, bu gidişata dur deme eğiliminin ağırlık kazanmaya başladığına işaret ediyor. Ankara’daki işbirlikçilere bu alanda denizin tükendiğini hatırlatan emperyalist şefler, “artık kendinize çekidüzen verin” ultimatomu çekerek yeni bir süreci başlatmış görünüyorlar.

Seçim öncesinde AKP-saray rejimini rahat bırakan ABD, “ikili oynama” poli-

tikasına son verme zamanının geldiğini hatırlatan açıklamalar yapıyor. Tek sorun bu olmasa da, Trump yönetimi öncelikle S-400 alımının iptal edilmesini istiyor. Geçen hafta gerçekleşen NATO toplantısı ve sonrasında yapılan açıklamalar, meselelerin ciddiyetini ortaya koydu.

Saray rejiminin Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu’nun S-400 konusunda “iş bitti, geri adım atmayacağız” açıklamasına anında sert bir yanıt geldi. Konuyla ilgili açıklamayı yapan ABD Başkan Yardımcısı Mike Pence, “Türkiye’nin S-400 alımı NATO’ya çok büyük risk arz ediyor. Eğer Türkiye S-400 alımına devam ederse F-35 programından çıkarılma riskiyle karşı karşıya kalır. Türkiye mutlaka bir seçim yapmalı. Dünya tarihindeki en güçlü askeri ittifakın kritik bir ortağı olarak mı kalmak istiyor yoksa ittifakımızın altını oyan düşüncesiz kararlar alarak bu ortaklığın güvenliğini riske mi atmak

istiyor, tercih yapmalıdır.” ifadelerini kullandı.

Yerel seçim hezimetinin ardından ABD’den gelen bu ultimatoma, AKP şeflerinin uykularını kaçırmış olmalı. Aynı anda iki ipte cambazlık yapmaya kalkışan saray rejimi, hesap vermenin eşğine gelmiş bulunuyor. S-400 alımında gösterilen ısrarın emperyalist efendileri fazlasıyla hiddetlendirdiği açık.

Ekonomik krizle sarsılan AKP-saray rejiminin Washington’dan gelen ultimatolar karşısında kuyruğunu kısmak dışında bir seçeneği bulunmuyor. Seçim hezimetini işini ayrıca zorlaştırıyor. Ekonomi kriz koşullarında 450 milyar dolarlık borç batağından nasıl çıkacağını bilmeyen amerikancı rejim, her zamankinden daha çok efendilerine gebe hale geldi.

Bu arada dinci-gerici iktidarı sarsan başka gelişmeler de var. İdlib’de bulunan saray rejimi himayesindeki El Kaide artıklarına karşı operasyon hazırlıkları sü-

rerken, Libya ve Sudan’daki AKP işbirlikçilerini zora sokan gelişmeler yaşanıyor. Libya’da Fayiz es-Serrac hükümeti için ölüm çanlarının çaldığı, Sudan’da dinci diktatör Ömer el Beşir’in tarihin çöplüğünü boylamak üzere olduğu haberleri geliyor.

Emekçiler, ekonomik krizle sarsılan, seçim hezimetini yaşayan, işbirlikçileri güç kaybeden, efendilerinden “iki ipte cambazlık yapmaya son ver” ultimatomu alan bir rejim gerçeği ile karşı karşıyalar. Bu sorunlar yumağı büyük bir fatura demektir. Sermayenin demir yumruğu olan dinci-faşist rejim tüm yükü işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkacaktır. Yakında seçim oyunu da olmadığına göre, her zamankinden daha hoyrat bir şekilde emekçilere yüklenecektir. Bu saldırıyı durdurmanın tek yolu, işçi sınıfı ve emekçilerin AKP-saray rejimine karşı kitlesel, örgütlü ve birleşik direnişidir!

Tecrite karşı açlık grevleri ve dayanışma

Abdullah Öcalan üzerindeki tecrite karşı açlık grevleri içeride ve dışarda sürüyor. 7 binden fazla tutsak tecritin son bulması için açlık grevine devam ederken, HDP Hakkari Milletvekili ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı Leyla Güven’in açlık grevi 160’lı günlere ulaştı. Tecrite karşı mücadele dışarıda da dayanışma eylemleriyle yükseltiliyor.

6 Nisan’da 17 ilden 287 sivil toplumu kuruluşu, “Yaşam hakkını savunuyoruz” şiarıyla Diyarbakır’da açıklama

yaptı. Açlık grevindekilerin durumunun kritik aşamayı geçtiğine dikkat çekilen açıklamada, “Geç olmadan iktidarı sorunu çözmeye davet ediyoruz” dendi.

HDP İstanbul İl Örgütü, 7 Nisan’da Şişli’de eylem yaptı. Tutsak yakınlarının da söz aldığı eylemde, açlık grevlerinin talebinin “devletin kendi yasalarına uyma çağrısı” olduğu vurgulandı, dev-

let yetkilileri derhal harekete geçmeye çağrıldı.

Tutsak aileleri 9 Nisan’da, Gebze M Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi’nde tutuklu bulunan yakınları ile gerçekleştirdikleri açık görüş sonrası hapishane önünde nöbet eylemine başladı. Aileler polislin gözaltı saldırısıyla karşılaşsa da ertesi gün de oturma eylemlerini

sürdürdü.

ELAZIĞ’DA FEDA EYLEMİ

Elazığ Hapishanesi’nde tutuklu 22 yaşındaki Mahsum Pamay, tecriti protesto amacıyla 5 Nisan’da feda eylemi yaptı. Tecrite karşı feda eylemi yapan yedinci tutsak olan Pamay’ın cenazesi, ertesi gün Şırnak Cizre’de toprağa verildi. Pamay’ı uğurlama töreni polislin ablukası ve engelleri altında yapıldı. Aile dışında kimsenin mezarlığa girişine izin verilmedi.

“Reform” saldırıları ve emperyalist kölelik

31 Mart yerel seçim sonuçları, başta AKP olmak üzere dinci-faşist iktidarın yıpranıp zayıfladığı gerçeğinin kanıtlanması kabul edildi. Dolayısıyla Türkiye’de “normalleşme”nin başlayacağı ve “baharın gelmekte olduğu” umut ve beklentisine yol açtı. Ancak bunlar sınıf ve emekçiler payına dayanaktan yoksun temennilerdir. Zira işbirlikçi sermaye sınıfının, IMF’nin ve emperyalist odakların programını uygulamakta kusur etmeyen iktidar, işçi-emekçi düşmanı saldırılarına kalınan yerden devam edecektir.

Ağırlaşan krizin sonucu olarak planlanan yeni saldırılarla emekçileri zor günlerin beklediği kesindir. Seçimler nedeniyle ertelenen kemer sıkma saldırısı, önümüzdeki dönemde gündeme gelecektir. Ya IMF’ye başvurularak ya da “milli ve yerli” kemer sıkma politikası ağırlaştırılarak, acı reçete çalışan kitlelere yazılacak, krizin faturası onlara ödetilecektir. Nitekim tekelci burjuvazi “reformlar” konusunda hemen harekete geçilmesini istemiş, iktidar da bu konuda tekelci sermayeyle tam bir uyum içinde davranacağını beyan etmişti.

Burjuva muhalefeti de tekelci sermayenin ve emperyalistlerin programlarının uygulanmasını destekleme kararlılığındadır. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun sandıklar açılır açılmaz iktidara yaptığı “ekonomik krizin sonuçlarına karşı birlikte davranma” çağırısı, düzen muhalefeti de saldırı programına onay vermeye hazır olduğunu göstermektedir. Zira burjuva siyaset sahnesindeki çeşitliliğe ve aralarındaki dalaşmalara rağmen tümünün programı bir ve aynıdır. Bu, işbirlikçi sermayenin ve emperyalist efendilerinin baskı, sömürü ve yağma programıdır. Dolayısıyla tümü de işbirlikçi sermaye sınıfının ve emperyalist merkezlerin isteklerini karşılamak için yarışmaktadır.

TÜSİAD seçim öncesi ve sonrasında yaptığı “reform” çıkışıyla, ekonomik kriz programının tüm kapsamıyla bir an önce uygulanmasını talep etti. Erdoğan’ın ilk konuşmasında “bundan sonra reformlara odaklanacağız” demesi, mesajın alındığı ve sermaye sınıfının ihtiyaçlarının karşılanacağı anlamına geliyor. Vaadedilen reform ve yeni ekonomik program, ağır bir yıkım saldırısının yaşama geçirilmesi demektir.

AKP şefinin yıpranmış olmasından

işbirlikçi tekelci burjuvazi ve uluslararası sermaye çevreleri hoşnutlardır. Oluşan tabloyu kendi ekonomik ve siyasal programlarını hayata geçirmek için bir fırsat olarak kullanacaklar, ağır kriz koşulları içinde bunalan AKP’yi denetim altına almakta zorlanmayacaklardır.

31 Mart sonrası bütün plan, “acı reçete”nin uygulanması yönündedir. “Acı reçete”nin uygulanması ise “sopa”ya daha fazla başvurmak demektir. Bu ülkenin tarihinde ağır sömürü koşullarına ve neoliberal saldırganlığa her zaman sistematik bir devlet terörü eşlik etmiştir. Sermaye devleti, ekonomik, sosyal ve siyasal hak ve özgürlükler isteyen sınıf ve emekçi kitlelerin karşısına hep çıplak zorla çıkmıştır. Şimdiki kriz programını hayata geçirmek de sermayenin “sopa”ya daha fazla başvurmasını zorunlu kılacaktır.

YIKIMIN SORUMLUSU AYNİ ZAMANDA EMPERYALİZMDİR

İçeride olduğu kadar uluslararası planda da büyük sıkışmalar yaşayan Tayyip Erdoğan ve AKP-MHP bloku, kendisine olan desteği sürdürmeleri için emperyalist odaklara daha fazla yaltaklanacaklardır. Zira önümüzdeki süreç onları buna daha fazla mecbur hale getirmekte, emperyalistler de bunu bilmektedir. Dolayısıyla hırsızlıkta, düzenbazlıkta, ahlaksızlıkta ve gözü dönmüşlükte ölçü tanımayan dinci-faşist odağın, zaman zaman emperyalist efendileri karşısındaki efelenmelerine değil, ne yaptıklarına bakılmalıdır. 17 yıllık iktidarları

boyunca yaptıkları emperyalistlerin hizmetinde olduklarının kanıtıdır. Bu hizmet ve kölelik devam edecek, ipleri emperyalist efendilerin ellerinde olacaktır.

Emperyalizme göbekten bağlı asalak sermaye sınıfının çürümüş temsilcisi AKP’yi yerli ve yabancı sermayenin çıkar ve istekleri ilgilendirmektedir. Önümüzdeki süreçte onların programı uygulanacak, kölelik zincirlerine yeni halkalar eklenecektir. Ülkemizdeki emperyalist egemenliğin temel dayanağı olan işbirlikçi büyük burjuvazi ve onun kokuşmuş kapitalist düzeni, emperyalist köleliğe mahkumdur. Başta ABD olmak üzere emperyalist merkezlere bin bir bağla bağlıdır ve onlar tarafından yönetilmektedir. Ülkemizin ekonomisine, maliyesine, siyasetine ve ordusuna onlar yön vermektedir.

Erdoğan’ın, “Ülkemiz son 17 yılda içeride güçlendikçe dışarıda da güçlenmiş, itibar kazanmıştır. Türk ekonomisi büyüdükçe Türk diplomatlarının etkisi büyümüştür. Türk demokrasisi ilerledikçe dış siyasette Türkiye’nin sözünün ağırlığı da artmıştır” lafları tam bir arsızlık örneğidir. Ekonomi bir kriz batağındadır, dış politika tümüyle çökmüştür ve dinci-faşist tek adam diktası egemen durumdadır. Dolayısıyla emperyalist odaklar önünde her zamankinden daha fazla diz çökmek dışında yapabilecekleri bir şey yoktur.

Emperyalizme köleliğin temelinde ekonomik ve mali kölelik bulunmakta, bu köleliğin sınıfsal dayanağını ise işbirlikçi tekelci burjuvazi ve onun iktidarı oluşturmaktadır. Bu iktidar varolduğu süreçte

ülkemiz üzerindeki emperyalist egemenliğe son verilemez. Türkiye’de sermaye iktidarının dümenine geçen tüm hükümetler Amerikancıdır ve emperyalist çıkarlara beklilik yapmıştır. AKP de gelmiş geçmiş en amerikancı hükümettir. Bugüne kadar ona paha biçilmez hizmetlerde bulunmuş, ülkeyi kardeş halklara karşı saldırı üssü haline getirmiştir. Bugün ülkeyi kim yönetirse yönetsin, “reform programları”nı uygulamak ve emperyalist merkezlerin istek ve dayatmalarına boyun eğmek durumundadır. Zira, her açıdan emperyalizme bağımlı olan Türk burjuvazisinin çıkarları, emperyalizmle bütünleşmeyi zorunlu kılmaktadır.

Dolayısıyla, sermaye iktidarına karşı mücadele onun gerisindeki emperyalizmi hedef almak zorundadır. Türkiye’de kapitalist düzene karşı mücadele emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Kriz koşullarında sermaye sınıfının uygulayacağı program, sınıflar arası çatışmayı giderek derinleştirecek, sınıf mücadelesine yeni bir itilim kazandıracaktır. Sermayenin gündemdeki saldırı dalgası yılların birikiminin dışa vurmasını kolaylaştıracaktır.

Sermaye sınıfının gündemdeki ağır kemer sıkma saldırılarına karşı sınıf ve emekçi kitlelerin acil ekonomik, sosyal ve siyasal talepleri, “IMF, DB, DTÖ vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilsin!”, “Emperyalistlerle açık-gizli tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!”, “Bütün NATO-ABD üsleri kapatılsın!” vb. taleplerle bir arada ileri sürülmelidir.

Üretimde daralma, işsizlikte tırmanma...

Krizin faturasasını ödemeye hayır!

Bir dizi ekonomist enflasyondan, resesyondan, stagflasyondan bahsediyor. Enflasyonun fiyatlardaki artış olduğu biliniyor. Resesyon ise ekonomide durgunluk, üretimde daralma demek. Enflasyon ve resesyonun aynı anda yaşanmasına ise stagflasyon deniliyor. Temel göstergeleri, üretimde daralma, işsizlik ve fiyatlarda artış. Uzun süreli olması ise ekonomik çöküş anlamına geliyor.

Türkiye'nin bugünkü ekonomik tablosuna damgasını vuran da, üretimde daralma, tırmanan fiyatlar ve işsizlik.

KRİZ DERİNLEŞİYOR

Bu kriz elbette dünyada yaşanan krizden bağımsız değil. Ancak emperyalist-kapitalist ülkeler yaşadıkları krizin yükünü diğer ülkelerin sırtına yıkarak daha az etkileniyorlar. ABD'nin birçok ülkeye koyduğu ambargolar, ithalata getirdiği vergiler, Ortadoğu ve Latin Amerika'ya yönelik müdahaleleri, krizi hafifletme, ekonomisini güçlendirme adımları.

Bütün veriler Türkiye kapitalizminin krizinin derinleşeceğine işaret ediyor. Sanayi üretiminde 2018 yılında yüzde 10 civarında bir daralma yaşandı. Daralmanın devam edeceğine ilişkin veriler, birçok sermayedarın 2019 için küçülme hedefleri belirlemesine yol açtı.

Ford Otosan araç üretimini 373.702'den 350.360'a azaltmayı öngörüyor. Böyle bir daralmanın işten çı-

karmalara yol açacağı biliniyor. Sadece Ford'da değil, otomotiv sektörünün ve yan sanayinin tamamında daralma yaşanacağı gün gibi ortada.

Çelik Federasyonu Başkanı Namık Ekinci, 2019 yılı için çelik üretiminde %60'lık bir daralma beklentisi olduğunu söylüyor. Ortadoğu pazarındaki kayıplar, ABD'nin ek vergiler koyması ve AB'nin ithalata kota kararı ile çelik sektörünü büyük bir kriz bekliyor. AB'nin koyduğu kota ile üç yıl içinde Türkiye'nin AB'ye çelik ihracatının yarı yarıya düşeceği öngörülüyor.

ABD ve AB pazarındaki bu daralma, dünya çelik ihtiyacının yarısını karşılayan Çin ile rekabette zorlanma ve Afrika pazarına girememekle birleşince, bütün bunlar çelik sektöründe üretimin azalmasına sebep oluyor. Sadece Ocak-Şubat döneminde ham çelik üretimi %16 düştü. Çelik sektörünün otomotivden beyaz eşyaya ve inşaata kadar birçok sektörü beslediği düşünülürken, bu daralma Türkiye ekonomisindeki daralmanın önemli bir işareti.

Bu daralma nedeniyle Koç Metalürji Aralık 2018 sonundan Şubat 2019 başına kadar üretime ara vermişti. Birçok yerde vardiya sayısı düşürüldü.

İŞSİZLİK TIRMANIYOR

İşsizlik resmi rakamlara göre %13.5 düzeyinde. Gerçekte ise 6 milyonun üzer-

inde olan işsizler ordusu büyümeye devam ediyor.

İŞ-KUR programları ile bir milyonu aşkın insan kısa dönemli çalıştırılmaktadır. Teşvikler, vergi indirimleri, kısa çalışma ödeneği ile birçok işçinin maaşı İşsizlik Fonu'ndan karşılanmaktadır. Bu da resmi işsizlik rakamlarının düşük görünmesini sağlamaktadır.

Uzun süre fonda biriken paraların, toplanan vergilerin bu şekilde kullanımının uzun süremeyeceği ortadadır. Bütün bunlar krizin etkilerini hafifletmek içindir. Ancak tutulan bu yol yalnızca krizi derinleştirmekte, ekonomik çöküntünün daha büyük çaplı gelmesinin önünü açmaktadır.

Seçim sonrası dönemde Berat Albayrak 2.5 milyon kişiye iş bulacaklarını söylemektedir. İşin özü, fonlar ve teşviklerle 2.5 milyon kişi kısa süreli olarak işe alınacak, sermayenin üzerindeki yük azaltılacak, işgücü maliyetleri düşürülecektir. Öte yandan kapitalist patronlar daralma hedefleri üzerinden milyonlarca işçisinin işine son verecektir. Yapılan işsizliği azaltmak değil, sermayenin üzerindeki işgücü maliyeti yükünü azaltmak olacaktır.

Burjuvazi ve onun iktidarı krizden çıkmanın yolunu arıyorlar ve faturayı bizlere kesiyorlar. İşçi sınıfı krizlerinin faturasını ödemeyi reddetmelidir. Bunun için bugünden harekete geçmeli, emeğine sahip çıkmalıdır. Susmak, beklemek köleliği kabul etmek olacaktır.

AKP sosyal yıkım paketini açıkladı

AKP iktidarının IMF'nin dayattığı sosyal yıkım saldırılarını uygulamaya dönük "reform" programı 10 Nisan'da açıklandı.

Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın açıkladığı program, kıdem tazminatının fona devri başta olmak üzere istihdam, emeklilik, vergi başlıklarında işçi sınıfı ve emekçilerin iyice sınırlanmış haklarını da gasp etmeyi öngören sosyal yıkım saldırılarının resmi ilanı oldu.

Basın toplantısında, yerli-yabancı sermayeye güven vermeye çalışan Albayrak "yapısal reform", "serbest piyasa ile uyumluluk", "sıkı maliye politikası" üzerine vurgular yaptı.

Emekçilerin özellikle emeklilikte yaşa takılanların sorunlarıyla ilgili taleplerini de istismar etme ve beklenti yaratma çabasının göze çarptığı programa dair Albayrak, kıdem tazminatı fonunun gaspı hedeflerini açıklayarak işçi sınıfını kavgaya davet etmiş oldu. Soyguna dönüşen bireysel emeklilik sistemi (BES) ile kıdem tazminatı fonunu birbirine entegre edeceklerini söyleyen Albayrak, buradan elde edecekleri yağmanın milli gelirin yüzde 10'unu geçmesini hedeflediklerini belirtti.

Sözde "daha adil vergilendirme", "artan oranlı gelir vergisi" söylemlerinde de bulunan, fakat somut bir program açıklamayan Albayrak, vergi alanında kurumlar vergisinin düşürüleceğini dile getirdi.

Krizin etkisini gösterdiği bankacılık alanına dair yapılacakları, "Reform alanlarımızın başında finansal sektör geliyor" diye açıklayan Albayrak, devletin kamu bankalarına 28 milyar liralık devlet iç borçlanma senedi (DİBS) vererek destek sunacağını ifade etti.

Tahsili geciken kredilerin yüzde 4,2'lik payla risk oluşturmadığını öne süren Albayrak, sorunlu krediler için yerli ve yabancı fonlarla yapacakları işbirliğini dile getirdi. Albayrak, yüksek borçluluk, konkordato ilanları, kredi yapılandırılmaları başlıklarında da sermayeyi teskin etmeye yönelik hedeflerini açıkladı.

Ayrıca, ihracat, tarım gibi alanlara dair atılacak adımların sıralandığı programda, yargı, eğitim başlıklarında da "reform" vaadi öne sürülerek bu yöndeki beklentiler yatıştırılmaya çalışıldı.

Krizin faturasına, sömürüye, baskıya ve savaşa karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs işçi sınıfın uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

Amerikan işçi sınıfının 1800'lü yılların ikinci yarısında 8 saatlik işgünü ve daha iyi çalışma koşulları için başlattıkları mücadeleler büyük bedellere mal olmuş, ilerleyen yıllarda işçi sınıfı 8 saatlik işgünü, daha insanca çalışma ve yaşam koşullarını patronlara zorla kabul ettirmeyi başarmıştır.

O dönemden bu yana 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanıyor. Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar, yüreği eşit ve özgür bir dünya için atan milyonlar bir araya gelerek istem ve taleplerini haykırıyorlar.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri olarak 2019 1 Mayıs'ını ağır bir ekonomik kriz ve siyasal baskı rejimi koşulları altında karşılıyoruz. Çalışma ve yaşam şartlarımız daha da kötüleşirken, zaten sınırlı olan demokratik haklarımız tümüyle rafa kaldırılmaya çalışılıyor. Ardı arkası kesilmeyen zamlara, yaygınlaşan işten çıkarılmalara, uzayan çalışma saatlerine, grev yasaklarına; basın özgürlüğünün sınırlandırılması, örgütlenme, protesto ve gösteri özgürlüğünün fiilen gasp edilmesi eşlik ediyor.

Arkadaşlar!

1 Mayıs işçi sınıfının ekonomik, siyasal, sosyal talepleri için meydanlara çıktığı, hakları ve geleceği için kapitalist patronlara ve onların sömürü sistemine meydan okuduğu evrensel bir mücadele günüdür. Türkiye işçi sınıfı olarak yaklaşan 1 Mayıs'a bugünden hazırlanmalı, işyerlerimizde, mahallelerimizde, bulduğumuz tüm alanlarda, ulaşabildiğimiz her sınıf kardeşimize bugünün önemini anlatmalıyız. Krizin faturasına, baskıya, sömürüye karşı mücadelemize ortak etmek için onları da 1 Mayıs alanına taşımamız.

KRİZİN FATURASINI KAPİTALİSTLERE ÖDETMEK İÇİN 1 MAYIS'A!

Faturası sırtımıza yüklenmeye çalışılan kriz, kendisiyle birlikte tüm insanlığı uçuruma sürükleyen aç gözlü kapitalizmin krizidir. AKP iktidarının uyguladığı politikalar krizi derinleştirmekte, sermaye ve iktidar el ele krizin faturasını biz işçi ve emekçilere ödetmeye çalışmaktadır.

Seçim dönemi boyunca yaşadığımız

sorunları sandıkta kazanmak için istismar eden düzen muhalefetinin de AKP'nin uyguladığı politikalar dışında bir alternatif yoktur. Artık çekilmez hale gelen yaşam koşullarımızı düzeltmek için yapmamız gereken, tümü de büyük sermayenin temsilcisi olan düzen partilerinden birinin yanında saf tutmak değil, fabrika fabrika, bölge bölge, sektör sektör örgütlenerek mücadele etmektir.

Bugün ihtiyacımız, işçi hareketinin birleşik bir güç olarak kendini ortaya koymasıdır. Sorunlarımızın çözümünün bundan başka bir yolu yoktur. Ancak bunu başarabilirsek, işçi sınıfı gücünü kendi eyleminden alan bağımsız bir odak olarak sahneye çıkarsa, krizin faturasının emekçilerin sırtına yüklenmesinin önüne geçebiliriz.

İşimizi, ekmeğimizi, geleceğimizi korumak için '2019 1 Mayıs'ını işçi sınıfının 'Krizin faturasını yaratanlar ödesin' şiarı ile ayağa kalktığı büyük bir işçi gösterisine çevirmek, hepimizin omuzlarında duran büyük bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesi için aşağıdaki şiar ve talepleri fabrikalarımızdaki bütün işçi arkadaşlarımıza aktarmalı, bu talepler etrafında örgütlenmeli, 1 Mayıs'ta bu taleplerle alanları doldurmamız.

- * Ücretler arttırılsın, temel gıda maddelerine yapılan zamlar geri alınsın!
- * İşten atmalar yasaklansın, iş saatleri kısaltılsın!
- * Artan oranlı vergi sistemine geçilsin! Her türlü dolaylı vergi kaldırılınsın!
- * İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili tedbirler alınsın!
- * Emeklilikte yaş sınırı kaldırılınsın, mazeret emeklilik yasası tüm sonuçlarıyla iptal edilsin!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * İşsizlik fonu başta olmak üzere sosyal güvenlik fonlarındaki yağmaya son!

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİMİZ İÇİN 1 MAYIS'A!

Başta grev hakkı olmak üzere bugün sahip olduğumuz bütün haklar bizden önceki kuşakların mücadelesinin ürünü olarak kazanılmıştır. Sermayeye bir demir yumruk olarak hizmet eden iktidar bu haklarımızın tamamını gasp etmek istemektedir.

Bizzat Erdoğan burjuva kodamanları-

nın önünde grevlerin nasıl yasaklandığı ile övünmekte, sermayenin çizdiği çerçeveyi aşan her türlü hak arama eylemi polis copu ile bastırılmaktadır.

İşçi sınıfı daha iyi çalışma ve yaşam koşullarına sadece ekonomik hakları için direnerek ulaşamaz. İşçi sınıfı kendi sınıf çıkarları için demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar savunmalı, yalnız kendisi için değil sömürücüler dışındaki toplumun tüm kesimleri için özgürlük, eşitlik ve adalet talep etmelidir.

İşte 1 Mayıs, işçi sınıfının yalnızca kendisi için değil, tüm emekçiler için özgürlük ve eşitlik talep ettiği bir gündür. Bugün toplumun tüm ezilen kesimleriyle alanlarda buluşmak, kendi istemlerimizin yanı sıra onların talep ve özlemlerini de dillendirmek gücümüze güç katacak, işçi sınıfı nezdinde tüm emekçilerin birliğini sağlayacaktır.

- * Grev hakkı üzerindeki her türlü kısıtlama kaldırılınsın, grev ertelemelerine son verilsin, lokavt yasaklansın!
- * Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- * Herkese inanç, vicdan ve düşünce özgürlüğü!
- * Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği!
- * Etnik, dinsel, mezhepsel her türlü ayrımcılığa son! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!
- * Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlama kaldırılınsın!
- * Laik, bilimsel, demokratik, ana dilde eğitim!

EMPERYALİST TALANA VE SAVAŞLARA KARŞI 1 MAYIS'TA ALANLARA!

Emperyalist güçler arasındaki nüfuz ve enerji kaynakları mücadelesi başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyayı yıldırdı kan ve gözyaşına boğmaktadır. Ülkeyi yöneten egemenlerin kendileri emperyalizmin hizmetinde oldukları halde sık sık emperyalistlere diklenmekte, ama iş tutum almaya geldiğinde bin bir gerekçeyle yan çizmektedirler. Bunda şaşırılacak bir şey yoktur. Zira Türkiye her alanda uluslararası sermayenin tahakkümü altındadır. Türkiye'deki tüm temel kurumlar emperyalizmin hizmetindedir.

Bütün büyük patronlar, hatta orta ölçekli işletme sahipleri emperyalist banka ve tekellere güçlü bağlarla bağlıdır. Kendi geleceklerini tehdit eden her gelişmeyi "dış güçlerin oyunu" diye sunanların bizzat kendileri bu "dış güçlere" göbekten bağımlıdır.

Emperyalist devlet ve tekellerle kurdukları bu ilişkiler, sırtımızdaki sömürü zincirini her geçen gün daha fazla kalınlaştırmaktadır.

- * Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!
- * IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilsin!
- * Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!
- * NATO'dan çıkılsın, üsler kapatılsın!
- * Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Birleşik, kitlesele ve devrimci bir 1 Mayıs için çağrımızdır!

2019 1 Mayıs'ını yerel seçim tartışmalarının gölgesinde, kapitalist krizin ekonomik ve siyasal sonuçlarını en ağır şekilde yaşayacağımız bir sürecin ön günlerinde karşılamaya hazırlanıyoruz.

Kapitalist sömürü düzeninin 4,5 yıllık "kesintisiz reform dönemi" ile krizin faturasını bizlerin sırtına yıkmaya hazırlandığı, bunu da baskı, zorbalık ve savaş politikaları ile birlikte yürüttüğü böylesi bir dönemde tarihsel ve güncel anlamına uygun bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi önemlidir.

Haftasonu gerçekleşen 31 Mart yerel seçimlerinin sonuçları burjuva partileri ve sermaye sınıfı için olduğu kadar bizler için de değerlendirilmesi ve sonuçlar çıkartılması gereken öğeler içermektedir.

Elbette sermayenin demir yumruğu görevini büyük bir hırsıyla yerine getiren AKP'nin aldığı kısmi yenilgi önemlidir. Ancak işçi sınıfımız için "Mart'ın sonu(nun) bahar" olmadığı da açıktır.

İşçi sınıfımızın seçimi kendisini 1 Mayıs alanlarında kriz, sömürü, baskı ve savaş politikalarına karşı koyacağı iradede gösterecektir. İşçi sınıfımızın baharı 1 Mayıs alanlarında ortaya koyacağı "Birlik, Mücadele, Dayanışma!" ruhu ile başlayacaktır.

Bizler, Ankara'nın çeşitli havza ve sektörlerinden işçilerin oluşturduğu **Ankara İşçi Meclisi** olarak, 2019 1 Mayıs'ının birleşik, kitlesele ve devrimci bir içerikte kutlanması için üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirmek için tüm gücümüzle çalışacağımızı ilan ediyor, 2019 1 Mayıs'ının örgütlenmesine dair düşüncelerimizi işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza sunuyoruz:

1- 1 Mayıs, güçlü bir ön hazırlık sürecine konu edilmelidir. Vakit geçirmeden sınıf mücadelesi yürüten tüm sendika, parti, kurum ve örgütlerin içinde bulunduğu bir **"1 Mayıs Örgütlenme Komitesi"** oluşturulmalıdır. Ön hazırlık çalışmaları ve eylem alanında bu komite tam yetkili olmalıdır.

2- Güçlü bir 1 Mayıs ancak güçlü bir ön hazırlık süreciyle mümkündür. Bunun için bütün kurumların birlikte örgütleyeceği bir kampanya programı çıkarılmalıdır. Meclisimiz, bu kampanyanın temel başlıkları olarak şunları önermektedir;

a- Kriz karşıtı mücadele 2019 1 Mayıs'ının temel gündemi olmalıdır. 31

Mart yerel seçimlerinin ardından sermaye çevrelerinden gelen ilk yorumlar önümüzdeki dönemin işçi sınıfına yönelik yoğun bir saldırı dönemi olacağına ilan edildi. Bu nedenle **"Krizin faturasını patronlar ödesin!"** öncelikli mücadele başlığımız olmalıdır.

b- Her ne kadar OHAL'in kaldırıldığı ilan edilse de 16 Nisan referandumu ve 24 Haziran genel seçimleri ile birlikte ilan edilen "tek adam rejimi" katıksız bir sermaye diktatörlüğü anlamına gelmektedir. 15 Temmuz darbe girişimi bahanesi ilan edilen baskı ve gerici rejimine karşı işçi sınıfının eşitlik ve özgürlük mücadelesi öne çıkartılması gereken bir diğer gündemdir.

c- Toplumun tüm katmanları ile birlikte baskı ve gerici rejiminden payına düşeni alan işçi sınıfı, bu baskı ve gerici rejiminin en ağır sonuçlarını grev yasakları ile yaşamaktadır. Dolayısıyla 2019 1 Mayıs'ı grev yasaklarına karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadelenin başlangıcı olabilmelidir. Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesi olan metal işçilerinin 2019 yılında MESS ile yeni bir toplu sözleşmesi sürecine hazırlanıyor olması grev yasaklarına karşı verilecek mücadeleyi ayrıca önemli hale getirmektedir.

d- İşçi sınıfımız OHAL döneminin en ağır sonuçlarından bir diğerini ise artan iş cinayetleri ile yaşadı. Şimdi ise içine girdiğimiz kriz koşulları ile birlikte iş cinayetlerinin tırmanmaya devam etmesi hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. İlimizde Siteler ve İskitler'de yaşanan son iki iş cinayeti

ülkemizde mülteci işçilerin durumunu da çarpıcı bir şekilde gündemimize sokmuş oldu. İş cinayetlerine karşı mücadele işçi sınıfının birliği temelinde mülteci işçileri de kapsayacak bir şekilde ele alınmalıdır.

e- OHAL KHK'sı ile sözde taşeron işçilerine kadro düzenlemesi olarak sunulan 4/D köleliğinin sonuçları ortadadır. Belediyeler ve kamu kurumları ile 4/D köleliğinin en yoğun bir şekilde yaşandığı ilimizde "iş güvencesi" ve "eşit işe eşit ücret" talepleri ile taşeron işçilerinin mücadelesini 1 Mayıs alanına taşımak özel bir önem taşımaktadır.

f- OHAL KHK'lariyle işten atılan kamu emekçilerinin mücadelesinin unutulmasına izin verilmemeli, kamu emekçilerinin çalışma hakkı kararlı bir biçimde savunulmalıdır.

g- Güvencesiz çalışma biçimleri kriz koşulları ile birlikte işçi sınıfının tamamına katıksız bir şekilde taşınmaya çalışılmaktadır. Başta kamu emekçilerinin iş güvencesinin ortadan kaldırılmasını amaçlayan düzenlemeler olmak üzere güvencesiz çalışma biçimini kalıcı hale getirmeye çalışan düzenlemelere karşı etkili bir mücadele 2019 1 Mayıs'ının önemli gündemlerinden biridir.

h- 2019 1 Mayıs'ı, sermaye sınıfının kıdem tazminatının gaspı planları, İşsizlik Sigorta Fonu'nun talan edilmesi başta olmak üzere kazanılmış hakların gasp edilmesini amaçlayan girişimlerine karşı etkili bir yanıt olabilmelidir. Yine seçim öncesi dönemin önemli gündem maddelerinden biri olan EYT'nin sesini 1 Mayıs

alanına taşımak için etkin bir çalışma yürütülmelidir.

i- İşçi sınıfımız 2019 1 Mayıs'ında baskı ve gerici rejiminin bir parçası olan savaş politikalarına net ve kesin bir yanıt vermelidir. Çevre ülkelere karşı izlenen saldırgan politikalar ile birlikte ülke içinde Kürt halkı başta olmak üzere ezilen halklara karşı estirilen dizginsiz terörün karşısında durulmalıdır.

3- Ne yazık ki, 1 Mayıs kutlamalarını kendi tekelinde gören sendikal bürokrasi bu öneme uygun davranmamakta, gereken güçlü ön hazırlığı yapmadığı gibi bunun için bir çaba da harcamamaktadır. Ön çalışması ile birlikte mitingün program düzenlemesi de 1 Mayıs'ın anlam ve içeriğine uygun olmalıdır. Bu çerçevede;

a- Kürsü konuşmaları sendika yöneticileri tarafından değil, kapitalist sömürünün doğrudan muhatabı olan mücadeleci işçiler tarafından gerçekleştirilmelidir.

b- Alana girişlerde güvenlik ve koordinasyon **"1 Mayıs Örgütlenme Komitesi"** tarafından sağlanmalı, kolluk kuvvetlerinin dayatmacı tutumlarına karşı ortak bir irade ile davranılmalıdır.

c- Son katılımcı kurum alana girmeden program başlatılmamalıdır.

d- Miting, **"1 Mayıs Marşı"** ile başlamalı, işçi sınıfının uluslararası marşı olan **"Enternasyonal Marşı"** ile bitirilmelidir.

e- Son 3 yılda yaşanan 1 Mayıs tartışmaları ışığında alan yasaklamaları ve yürüyüş güzergâhını fiilen ortadan kaldırmayı amaçlayan dayatmalar kabul edilemez. Miting alanı ve güzergâhı tüm kurumların dâhil olduğu **"1 Mayıs Örgütlenme Komitesi"** tarafından belirlenmelidir. Tüm kurumların dâhil olduğu bir Örgütlenme Komitesi oluşturulmadan sendika yöneticileri tarafından yer başvurusu yapılmamalıdır. Devletin yasakçı tutumlarına karşı Örgütlenme Komitesi 1 Mayıs mitingini kendi belirlediği alanda gerçekleştirmek konusunda ısrarcı olmalıdır.

Biz **Ankara İşçi Meclisi** olarak 2019 1 Mayıs'ının yukarıda ana hatlarını belirttiğimiz çerçevede gerçekleşmesi için etkin bir çalışma yürüteceğimizi, talep ve istemlerimizin takipçisi olacağımızı ilan ediyor, tüm güçleri bu çerçevede sorumluluk almaya davet ediyoruz.

TÜPRAŞ işçisi: Eylemlerimiz işçi sınıfı için kıvılcım olabilir!

Toplu sözleşme süreci üzerine TÜPRAŞ işçisi Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Sendika Temsilcisi ile konuştuk...

- TÜPRAŞ işçisi sözleşme sürecine hangi koşullarda ve nasıl hazırlanıyor?

TÜPRAŞ işçisi: Sözleşme taslağını hazırlamak için bir A4'ü ikiye böldük, sol tarafına mevcut sözleşmenin maddelerini yazdık. Diğer tarafına da işçilerin talepleri doğrultusunda sadece başlıkları yazıp, altını boş bıraktık. Sonra dağıttığımız taslaklar, yaklaşık on beş gün belli birimlerde, ünitelerde kaldı. Bu taslaklarımıza arkadaşlarımız taleplerini yazdı. Sonra taslakları geriye toplayıp tekrar değerlendiremeye aldık.

Bildiğiniz gibi dört rafineri ve bunlara bağlı dört şubemiz var, Aliğa'nın taslağını bu talepler üzerinden şekillendirdik. Yaklaşık üç günümüzü aldı, tek tek bütün talepleri inceledik. Sonra Aliğa olarak birleştirdiğimiz talepleri tekrar işçi arkadaşlarımıza gönderdik, onlar da inceledi. Ardından genel merkezde dört şube bir araya geldik, dört taslağı uzun tartışmalar sonucunda ortak bir taslak haline getirdik. Artık oradan çıktıktan sonra bu Aliğa şubenin değil, Kırıkkale'nin, Batman'ın veya İzmit'in değil, Petrol-İş'in bir taslağı haline geldi. Genel merkez mühürlü bu resmi taslağı bütün ünitelere ve işletmelere dağıttık. Ve arkadaşlar sözleşme süreçlerinde geçen maddeleri, attığımız mesajlarda bu taslakların hem nasıl gittiğini hem de hangi maddelerin geçtiğini şu anda inceliyorlar.

- Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri nasıl devam ediyor? TÜPRAŞ yönetiminin talep ve dayatmaları nelerdir?

TİS süreci sıkıntılı devam ediyor. Sermayedar belli siyasi iktidar odaklarını da arkasına alarak kendini güçlü hissediyor ve bizlere dayatmalarda bulunuyor. Koç şirketinin, yani TÜPRAŞ'ın öne çıkan taleplerini söyleyecek olursak, şu anda sözleşme süresinin 3 yıllık olması dayatmaları var, bütün sermayedarların ortak talebi olduğu gibi. Bizim yaklaşık 40 yıldır devam eden bir vardiya düzenimiz var, 3 vardiya çalışan bir işletmeyiz. Bu vardiya sistemini PETKİM'in vardiya düzenine geçişle değiştirmek istiyorlar. Bir de bizim yıllık 8 gün, ayda bir defaya mahsus olmak üzere mazeret izni dediğimiz bir

TÜPRAŞ işçisi eğer o direngenliği gösterirse, o dört bölgenin sağladığı avantajla işçi sınıfına birleşmeyi ve topyekûn mücadeleyi getirebilir. Eylemliliğimiz işçi sınıfını harekete geçirebilir, bir kıvılcım olabilir, bunun için mücadele edeceğiz.

günlük izinlerimiz var. Bu izinlerin adedinden çok kullanım şekli noktasında bir dayatmaları var. Biz izinleri gece vardiyalarında kullandığımızdan, birebir çalıştığımız için mesai çıkıyor. Şirket yönetiminin talebi, 8 olan gün sayısı dursun ama sadece gündüz vardiyalarında kullanılсын şeklinde. Aslında süreç sermayedarın üstünde durduğu bu üç ayaktan geçiyor.

Biz ilk görüşmeden itibaren, bedeli her ne olursa olsun 3 yıllık süreyi kesinlikle kabul etmeyeceğimizi, keza vardiya sistemini de kabul etmeyeceğimizi defalarca söyledik. Somut olarak vardiya sistemini değiştirme konusunda çok mantıklı verilere dayanmıyorlar. İki somut iddiaları var. Birincisi, iş güvenliğinden bahsediyorlar. Onların iddialarına göre mevcut sistemde çok yoruluyormuşuz ve bu da kazalara davetiye çıkarıyormuş. Bu iddia zaten tutarsız bir iddia. İstedikleri PETKİM örneğine bakacak olursak, PETKİM'de de ciddi iş kazaları var. İkincisi,

biz on yıl sonra bile hangi vardiyaya gideceğimizi mevcut çizelgeyle bilecekmişiz. Bu onları değil, bizi ilgilendirir. Zaten şu anki düzende de bunu bilebiliyoruz. Biz görüşmelerde vardiya düzenini değiştirmek için öne sürdükleri iki doneyi de çürüttük.

Son görüşmeye kadar herhangi bir zam teklifleri yoktu. 7. oturumda zam tekliflerini yaptılar. Biz açıklamamızda demiştik ki "yetkili yetkisizler" var karşımızda. Bu çok zorlarına gitmiş, hayır biz yetkiliyiz demişler. 7. oturumdayız, bize hâlâ zam teklifinde bulunamıyorsunuz, bu nasıl bir yetkidir? Bir önceki oturumda ellerinde teklif yoktu.

Son oturumda tekliflerini sundular ama tam bir skandal. Herhangi bir oran yok, "Sözleşmenin imzalandığı tarih itibarıyla biz size, her birinize bir maaş brütünüzü net olarak yatıralım, saat ücretinize herhangi bir zam yapmayalım, diğer geri kalan 6 aylarda da enflasyon oranında zam yapalım" dediler. Biz bunu "Bu sıfır zam değildir, bu rüşvettir!" şeklinde değerlendirdik. Yani diyorlar ki biz size yaklaşık 5 bin lira rüşvet verelim, siz de alacağınız parayla idare edin... Bu teklif bizden ciddi anlamda tepki gördü. Kabul edilebilir olması mümkün değildir.

Bunu neye dayanarak yapıyorlar? TÜPRAŞ'ın tarihinde bu sözleşmede ilk defa bir şey yaşanıyor, KİPLAS'a üye oldu TÜPRAŞ. Kiplas'ın nasıl bir yapıda olduğu, nasıl bir siyasi oluşum olduğu, siyasi iktidarın o yapıyı nasıl ele geçirdiği malum. KİPLAS bize yapılan bu aynı teklifi PETKİM'de son sözleşmede, görüşmelerin başında yapmıştı. Bu tekliflerin KİPLAS'ın bir dayatması olduğu anlaşılıyor. Biz bunu masada söyledik, "siz siyasi bir oluşumsunuz" dedik, KİPLAS yetkilileri ayağa fırladı. TÜPRAŞ bunu nereye kadar sürdürebilir, KİPLAS'ın dayatmalarını nereye kadar sürdürebilir? TÜPRAŞ, yani rafineri KİPLAS'ın bir ilaç sektörü gibi yö-

netebileceği bir sektör değil.

Şunu da yaşıyoruz, karşımızda yönetim olarak rafinerinin r'sinden anlamayan bir ekip var. Şu anda genel müdürlük çerçevesinde çekirdekten yetişmiş mühendislikten gelen bir tane müdür yardımcısı var, geriye kalan hepsi iktisatçı ve insan kaynaklarından. Böyle olunca da rafinerinin şartlarını, durumunu, çalışma tehlikelerini hem biz anlatmakta zorlanıyoruz hem de onlar anlamıyorlar. Çünkü bütün dertleri sayılar. TÜPRAŞ tarihinde bir ilktir, son genel müdürümüz mühendis olmayan biridir, Koç Holding'den gelen bir iktisatçı. Süreç ana hatlarıyla bu şekilde.

- TÜPRAŞ işçisinin TİS talepleri ve kırmızı çizgileri nelerdir?

Biz 3 yıllığı kesinlikle kabul etmiyoruz. Biz sendika olarak 3 yıllığa şu noktadan bakıyoruz: sözleşme zamanları, işçiyse sendikandan birbirine daha da yaklaştığı, birbirini daha çok sorguladığı, eleştirdiği, taleplerini ortaklaştırdığı bir dönem. Aslında sendikaların 3 yıllığı istememesinin ana sebebi budur. Bu dayatmanın karşısında kırmızı çizgi diyebileceğimiz bir duruşumuz var. Vardiya sisteminin değiştirilmek istenmesine de karşı bir duruşumuz var. 40 yıldır uygulanan vardiya sistemi ile sosyal ve ekonomik hayatımızı belirliyoruz, belli bir alışkanlığımız da var. Ve tabii ki bütün işçi sınıfının da hakkı olan bir ücret. Bugün enflasyon son 6 ayda 10,6 çıkabilir ama biz biliyoruz ki ne çarşı enflasyonu ne market enflasyonu ne de kullandığımız elektrik, doğalgaz vb. bütün giderlerimiz %10,6. Açıklanan rakamlar gerçek enflasyon değeri değil. Biz taslağımıza %50 yazdık. Bu zam talebimize karşı TÜPRAŞ Genel Müdürü, "Taslağı okuyunca anahtar yanımda getirecektim" dedi. Biz de dedik ki, "**Bu anahtar zaten bizde, maddi olarak, sahibi olarak sizde olabilir ama fiiliyatta bizdedir. Bu işletmeleri biz çalıştırırız, ölen biziz, yaralanan biziz, meslek hastalıklarına kapılan biziz.**" Mazeret izinlerimizi, ki zaten yöneticilerin onayına bağlı değildir bu izinler, gece vardiyası zaten biyolojik ve sosyolojik açıdan insani bir vardiya olmadığı için genelde geceleri kullanıyoruz. Rafineride bir tabir vardır, gündüz vardiyasına geçtiğimizde insan vardiyasına geçtik deriz. 3 yıllık süre, vardiya düzeni, mazeret izinleri bunlar kırmızı çizgimizdir.

- TÜPRAŞ'ın dört rafinerisinden işçiler geçtiğimiz sözleşmelerde birlikte hareket etme konusunda sıkıntılar yaşıyordu. Bu dönem bu sorunu ortadan kaldırmak için birlikte hareket etmek adına neler yapılıyor?

Benim ilk görev dönemim bu. Geç-

miş dönemlerde dört rafineride birbirinden kopukluklar, farklı eylem metotları, farklı zamanlarda eylemler gibi bizi başarıya ulaştırmayacak şekilde devam etmiş. Göreve geldiğimizden beri Aliğa şube olarak yaklaşık bir yıldır, en ufak bir sorunda, bu ister Aliğa'nın, ister Kırıkkale'nin, ister Batman'ın, ister İzmit'in sorunu olsun, bunu ortaklaştırmak için ciddi çaba sarf ettik. Başarılı olduk mu? En azından tavırlar, masada söylenenler, tek yumruğu bir yere vurma tutumunda şu ana kadar güzel gidiyoruz.

Örneğin son görüşmedeki zam teklifine karşı tepkimizi belirttiğimizde, KİPLAS'a "siz bir siyasi oluşumsunuz" diyerek eleştiri getirdiğimizde, "siz süreci bir yere götürmeye çalışıyorsunuz, evet biz PETKİM'de KİPLAS'la birlikte o süreci yaşadık, gözaltılar yaşandı, çevik kuvvet ve TOMA getirdiler." dediler. Üç şube Batman, Kırıkkale, İzmir şube başkanlarının verdiği cevap şu oldu: "O zaman Aliğa tek başınaydı PETKİM'de ama şunu çok iyi bilin Aliğa'ya yapılacak her şeyi bize de yapmanız gerekiyor. İster TOMA'larınızla gelin ister çevik kuvvetle gelin. Şunu göreceksiniz dört rafineri aynı anda duracak, buyurun yapabiliyorsanız yapın".

Son düzlüğe girdik, şu ana kadar uyumlu şekilde gidiyoruz. İlk defa sözleşme görüşmelerinden önce bir saat önce bir araya geliyoruz, birlikte fikir alışverişi yapıyoruz, söyleyeceklerimizi harmanlıyoruz. Sözleşme görüşmeleri süresince tavrımızı devam ettiriyoruz, birbirimizle çelişkiye düşmeden. Oturumlardan sonra da önümüzdeki süreçte ne yapılması gerektiğini, eylemsellik süreci olsun, diğer sözleşme oturumuna nasıl bir tavırla gelinmesi noktasında olsun, tutumumuz ortaklaştırmak için gene toplantı yapıyoruz. Dört rafineride de aynı pankartı kullanarak sözümüzü tok söyleyeceğiz. Eminim son ana kadar böyle gideceğiz. Biz Aliğa olarak son ana kadar böyle gidebilmek için elimizden gelen her çabayı sarf edeceğiz.

- Ekonomik kriz tüm işçi sınıfının yaşamını derinden etkiliyor. Asgari ücretin belirlenmesi, TİS süreçleri bu krize karşı işçi sınıfının durumunu da ortaya koyuyor. Öne çıkan birleşik, kitlesel bir hareket örülebilir. Sizler TİS görüşmelerini sürdürürken bu sürece dair neler yapıyorsunuz?

Şu an Petrol-İş'in bağlı olduğu, görüşmeleri devam eden 62 tane işyeri var. En son demir-çelikte MESS'le sözleşme devam ederken, bu sektörde çalışan işçilerin mücadelesini sahiplenmezsek biz de başarıya ulaşamayız dedik. Topyekün mücadele noktasının olması gerekiyor diye devamlı arkadaşlarımızla konuş-

yoruz. Somut olarak diğer sektörlerden kısmi ve temsili olarak ördüğümüz şeyler var. Mesela asgari ücretin belirlendiği süreçte Aliğa'da asgari ücretin insanca yaşanabilir olması, gelir vergilerinin %15'te sabitlenmesi için imza kampanyası yaptık. Bu kampanyayla amacımız mücadeleyi topyekün bir noktaya getirebilmek, Aliğa'da bir gündem yaratabilmek, asgari ücretli işçiyse de, sendikalı işçiyse de yani emeğiyle geçinen herkesle bir diyalog kurabilmektir. İşçi sınıfının kurtuluşu topyekün mücadeleden geçmektedir.

Bizim rafinerilerin şöyle bir avantajı var. Türkiye haritasını göz önüne getirince Batman, İzmir, Kırıkkale, İzmit her coğrafyayı kucaklayan bir durum var. Geçen sözleşme döneminde işyerine kapanma, işyerini terk etmeme kararı alınmıştı. Yine bu sözleşmede olan dayatmalar vardı. Biz daha içeride bir gün bile kalamadan sermayedardan hemen teklif geldi, "biz bütün isteklerimizi geri çektik, gelin ücreti konuşalım" diye. Bu aslında işçi sınıfının gücünü gösteriyor. Ben inanıyorum ki TÜPRAŞ işçisi eğer o direngiliği gösterirse, o dört bölgenin sağladığı avantajla işçi sınıfına birleşmeyi ve topyekün mücadeleyi getirebilir. Eylemliliğimiz işçi sınıfını harekete geçirebilir, bir kıvılcım olabilir, bunun için mücadele edeceğiz. Diğer sendikalarla, demokratik kitle örgütleriyle, hatta siyasi partilerle kamuoyu yaratmak adına şimdiden sınırlı da olsa görüşmelere devam ediyoruz. Karşımızda Koç Holding var, Türkiye sermayesinin koç başı. En önemsedikleri şeyin başında prestijleri geliyor. Bizim eylemlerimizi kamuoyuna yansıtmanın bizim için önemli bir gerekliliğimiz var. Ulusal basın dikkatini buraya çekebilmek gibi çabalarımız var.

- İşçi sınıfının mücadelesi sermaye iktidarı tarafından bastırılmaya ve ezilmeye çalışılıyor. Tekel eylemleri aradan 9 yıl geçmesine rağmen yargılanmak isteniyor. Greif'te benzer durumu yaşadık. Yakın zamanda PETKİM TİS sürecinde gerçekleştirilen eylemler için davalar açılıyor. Bu noktada TÜPRAŞ işçisi ne yapmalı?

Siyasi iktidarın baskıları, eylemlere yönelik davalar devam ediyor. Bu durum bizi çok da korkutmuyor. Biz biliyoruz ki sendikacılık, işçi sınıfı mücadelesi doğası gereği yasa dışıdır. Yasa dışılık yanlış anlaşılmasın, işyerine zarar vermekten bahsetmiyoruz. Çünkü o fabrikalar zaten bizim. Genel müdüre verdiğimiz cevapta belirttiğimiz gibi, o anahtar zaten bizde. Eğer biz yasalara takılır, açılacak davalardan, alınacak cezalardan korkarsak zaten bu işi yürütemeyiz. Son olarak bu sadece sözleşmeye dönük bir tutum değil, fabrikalarda devam eden mücadelenin bir parçası.

HT Solar'da artan baskı ve mobbinge karşı birlik olmaya!

HT Solar fabrikasında, 2018 Ocak ayında Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendik. En temel hakkımız olan sendikayı getirebilmek için üç günlük bir fiili grev ve işgal gerçekleştirmemiz gerekti. Şimdiyse fabrikada çeşitli şekillerde yıldırma politikaları ile işçilere karşı ciddi bir psikolojik baskı uygulanıyor.

Mevcut iktidarın çıkardığı kölelik yasalarını da fırsata çeviren Çinli kapitalistin son süreçte iyice arttırdığı mobbinge karşı fabrika içinde eylem yapma kararı aldık. Alkış, slogan ve düdüklü protesto eylemi gerçekleştirdik. Şu anda pek bir şey değişmedi ve sessiz bekleyişimiz sürüyor. Korku imparatorluğu kurmaya çalışan yönetim, sendikandan da sessiz bekleyiş karşısında kendisini epeyce hissettiriyor ve işçiler olarak yalnızlaşıyoruz.

Başlatmış olduğumuz eylemimizi ileri bir aşamaya sıçratamaz da kararlılığımızı gösteremezsek, çok yakında tazminatsız veya tazminatlı işçi kıyımına başlanacak gibi görünüyor. Ayrıca 2020 yılının başında sözleşme sürecimiz başlayacak. Artan baskıyı patronun TİS sürecine yatırımı olarak da yorumlayabiliriz.

Burada aslolan amacın, emek cephesinin güçlü olduğunu önce emekçilere sonra yönetime hissettirmek olduğunu düşünüyorum. Aksi halde ciddi bir kırılmanın gerçekleşmesi, bunun üzerinden de işçinin sendikaya ve mücadeleye karşı ciddi bir güven problemi yaşaması ihtimali yüksek. Bu nedenle bu süreçte birliğimizi güçlendirmeli, patron cephesinden gelecek her adıma karşı birlikte düşünmeli, birlikte karar almalı, birlikte davranmalıyız.

HT SOLAR'DAN BİR İŞÇİ

HT Solar işçileri geçtiğimiz hafta artan baskı ve mobbinge karşı fabrika içinde eylem yapmıştı.

Eylemlerini son dönem dozu iyice artan keyfi tutanak tutmalar ve görev yeri değişikliklerine karşı gerçekleştirdiklerini belirten işçiler, "Baskıya hayır!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" ve "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganlarıyla tepkilerini dile getirmişti.

Komünist Enternasyonal'in 100. yılı...

Geri çekilme içinde gerileme: Birleşik İş

Komünist Enternasyonal Üçüncü Kongresi'nin genel bir geri çekilme taktiği çerçevesinde gündeme getirdiği politikaların ortaya çıkardığı sorunlar ve karışıklıklar, bu kongrenin kararlarından çıkan "Birleşik İşçi Cephesi" politikası ile Dördüncü Kongre'nin karara bağladığı "İşçi Hükümeti" politikası incelendiğinde daha net görülebilir.

Üçüncü Kongre'nin geri çekilme saptaması çerçevesinde temel şiarı, "Kitlelere!" oldu. Buna göre, savaş sonrası devrimci kabarışın "ilk dönemi" sona ermişti. Şimdi ekonomik ve politik cephelelerde burjuvazi karşı saldırıya geçmiş bulunmaktaydı. Bu durumda proletarya burjuva düzene cepheden saldırıdan, kısmi istemler uğruna bir savunma savaşına geçmek zorunda kalacaktı. Komünistler ise bu mücadelede proletaryaya önderlik etmek, bu çaba içinde temel devrimci anlayış ve amaçlarını proleter ve emekçi kitlelere benimsetmek zorunda idiler. Kitleleri parlamento ve sendikacılığın dar alanlarından çekip çıkarmanın, onlara kapitalist düzen çerçevesi içinde kalındıkça kısmi kazanımların bile ne kadar sınırlı ve iğreti kalacağını gösterebilmenin, biricik gerçek çözümün kapitalist sınıfı altetmekten ve iktidarı ele geçirmekten geçtiğini kendi deneyimleri ile kavrayabilmenin yolu, proleter yığınların kısmi talepler uğruna gündelik mücadelelerine önderlik etmekten geçmekteydi. Bu düzenin dar çerçevesine kapanıp kalmak değil, tersine kitleleri oradan çıkarıp devrime yöneltmek mücadelesi olacaktı. Bunun için "kitlelere" gidilmeliydi. Devrimin zaferi kitlelerin bu gündelik hazırlık çalışmalarıyla fethinden geçmekteydi.

Fakat bu noktada birbirine bağlı bazı sorunlar vardı. Devrim için fethedilecek kitlelerin büyük bir bölümü İkinci ve İki buçukuncu Enternasyonallere bağlı reformist sosyal-demokrat partilerin etkisindeydi. Bu kitlelerin büyük bir bölümü sendikalarda örgütlüydü. Fakat bu sendikalar, reformist partilere mensup liderlerin denetimindeydi. Dolayısıyla kitleleri kazanmak, bir yönüyle de sosyal-demokrat partilerin onlar üzerindeki etkisini kırmak, onları reformist parti ve sendikaların denetiminden çekip almak,

hem politik hem sendikal planda devrimci bir temel üzerinde örgütlenmek ve seferber etmek demektir. Bu nedenle ilkin, sosyal-demokratların denetimindeki bu kitlelere ifade edilen amaç doğrultusunda ulaşabilmenin uygun somut yöntemleri bulunabilmeliydi.

Öte yandan, burjuvazinin bir karşı saldırısıyla yüzyüze bulunan işçi sınıfının, bu güncel saldırı karşısında, farklı enternasyonaller arasındaki mevcut bölünmüşlüğünden gelen zaafını bir ölçüde giderebilmesi, hiç değilse kısmi istemler uğruna mücadelede eylem birliğini oluşturması gerekiyordu. Bu işçi hareketi için nesnel bir ihtiyaçtı. Fakat komünistler içinse, aynı zamanda reformizmin düzen yanlısı konumunu, mücadeledeki tutarsızlıklarını sergilemenin ve bu sayede işçi sınıfının geniş kesimlerini onun etkisinden kurtarıp kazanmanın en uygun yolu ve yöntemiydi. Böylece "Kitlelere!" sloganı belli bir mantık içinde gidip, Üçüncü Kongre sonrasında kesin bir formülasyona kavuşturulan ve somut bir çağrıya dönüştürülen, "Birleşik İşçi Cephesi" politikasına bağlanıyordu.

Tüm kapitalist ülkeler için bir Komünist Enternasyonal taktiği olarak geliştirilmesi daha sonra olmakla birlikte, "Birleşik İşçi Cephesi" politikasının ortaya çıkışı Üçüncü Kongre'yi öncelemektedir. Bu kongreden daha altı ay önce, 8 Ocak 1921'de, Almanya Birleşik Komü-

nist Partisi Merkez Komitesi (ABKP), Almanya'daki tüm sol parti ve sendikalara (Sosyal Demokrat Parti, Bağımsız Sosyal Demokrat Parti, ABKP'den kopan Komünist İşçi Partisi ve sendikalar) seslenen bir Açık Mektup yayınladı. Mektubun esasını, gericiliğin saldırılarına karşı işçi sınıfının ve öteki emekçi kesimlerin acil ekonomik ve politik istemleri çerçevesinde bir birleşik eylem çağrısı oluşturmaktaydı. Bu mektup ve onu izleyen 1921 Mart ayaklanmasının yenilgisi, yalnızca Alman Komünist Partisi'ni değil, Komintern'i de kendi içinde böldü ve Üçüncü Kongre'de devam eden hararetli tartışmalara yol açtı. Komintern yöneticilerinden Zinovyev ve Buharin Açık Mektuba anında karşı çıktılar. Onu uygulanma yeteneğinden yoksun devrimci olmayan bir girişim saydılar. Lenin ve Troçki ise desteklediler. Lenin, desteğini özel bir mektupla Açık Mektup'un sahiplerine ilettiler (Nisan 1920). Kongre'de ise onu sol kanada karşı hararetle savundu:

"Açık Mektup'un oportünist ilan edilmesi gerçekten utanç vericidir... Örnek bir politik tavrıdır 'Açık Mektup'. Biz bunun tezlerimizde açık bir şekilde altını çizdik ve kesinlikle bunu savunmalıyız. Bir örnektir diyorum çünkü işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmanın somut yöntemlerinin ilk adımıdır. Proletaryanın hemen bütününün örgütlü olduğu Avrupa'da, işçi sınıfının çoğunluğunu ka-

zanmak zorundayız; bunu anlayamayanların komünist harekette yeri olamaz."¹

Birleşik İşçi Cephesi'ne ilişkin politikanın geliştirilmesi, bir dizi çağrı ve bazı somut girişimlerle birleştirilmesi, asıl olarak Üçüncü Kongre sonrasında ve Dördüncü Kongre'ye kadar olan bütün bir dönem boyunca gerçekleşti. Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun Bolşevik liderlikle yakın bir işbirliği içinde geliştirdiği tezlerde, bu politikanın anlamı, amacı, ilkeleri ve pratik sorunları sürekli biçimde işlendi.

Buna göre; Birleşik İşçi Cephesi, kapitalizme karşı savaşmayı arzulayan bütün işçilerin birliği anlamına geliyordu. Burjuvazinin işçi sınıfına artarak süren saldırısı, buna karşılık ise işçi sınıfının politik ve örgütsel bakımdan farklı işçi sınıfı partileri arasında bölünmüşlüğü açık olgusu, hiç değilse acil sorunlar ve kısmi istemler temeli üzerinde bu tür bir birleşik cepheyi zorunlu kılmaktadır. Bu ihtiyacın karşısına dikilecek olanlar "işçilerin zihninde mutlaka mahkum olacaktır." Öte yandan, eğer Komünist Partisi bu tür bir birlikten geri durmuş olsaydı, bununla yalnızca, "işçi sınıfının çoğunluğunu, kitle eylemi temeli üzerinde, kazanmakta aciz olduğunu göstermiş olurdu..." Birleşik cephe taktiklerinin amacı ve anlamı daha geniş işçi kitlelerini sermayeye karşı verilen mücadelenin içine çekmektir ve bunu olanaklı kılmak için elbette refor-

İşçi Cephesi ve “İşçi Hükümeti”

H. Fırat

**Komünist Enternasyonal
100. yılında!**

mist liderlere birlikte mücadele etmek için tekrar tekrar öneriler yapmaktan kaçınılmalıdır. Bu, “reformistleri sığınaklarından çekip çıkarmak ve mücadele içindeki kitlelerin gözleri önünde kendi saflarımıza yerleştirmek” olacaktır. Bunda reformistlerle bir yakınlaşma görmek, ancak reformizme karşı mücadeleyi yayın odasından dışarıya ayın okumaya indirgeyen bir gazetecinin tutumu olabilir. “...Reformistlerle işçilerin gözü önünde çatışmaktan ve işçi kitlelerine komünistlerle reformistleri kitle mücadelesinin eşit düzleminde değerlendirmek fırsatını vermekten kaçınmaktır.” Bundan geri durmanın gerisinde tüm sol lafazanlıklara rağmen, gerçekte “bir politik pasiflik yatmaktadır” vb. ²

Dördüncü Kongre toplandığında (5 Kasım-5 Aralık 1922), aradan geçen dönem içinde Birleşik İşçi Cephesi doğrultusundaki çabaların tek sözü edilebilir sonucu, “bir dünya işçi kongresi”ni toplamanın sorunlarını tartışmak üzere, üç enternasyonalin temsilcilerinin biraraya geldikleri Berlin Konferansı olmuştu (Nisan 1922). İkinci Enternasyonal, Berlin Konferansı’ndan iki ay kadar sonra yapılan kendi konferansında (Haziran 1922, Londra), “Üçüncü Enternasyonal’le uluslararası bir uzlaşmaya varmak üzere girişilecek hiçbir çabaya katılmayacağını” karara bağlayınca, bu girişim de tümüyle sonuçsuz kaldı. ³

Buna rağmen Dördüncü Kongre, Birleşik İşçi Cephesi politikasına özel bir yer ayırarak, bu cepheyi gerçekleştirmek için mücadelenin asıl şimdi başladığını ilan etti: “İçinde bulunduğumuz dönemde komünistlerle emekçilerin çoğunluğunu kazanma yolunu sadece birlik cephesi taktiği gösterdiği için Komintern bu taktiğin bütün komünist parti ve gruplarca en titiz bir biçimde uygulanmasını talep etmektedir.” Bölünmeye reformistlerin ihtiyacı vardı. Komünistlerse işçi sınıfının bütün güçlerinin kapitalizm karşısında biraraya getirmek için çalışmalıydılar. Bu çerçevede, birleşik cephe taktiği, komünist öncünün geniş işçi yığınlarına “en zorunlu hayati ihtiyaçları için giriştikleri günlük mücadeleler sırasında yaklaşması anlamına” gelmekteydi. Gündelik ta-

lepler için verilen her mücadele devrimci eğitim için bir kaynak oluşturmaktaydı; “çünkü mücadele deneyleri, emekçileri devrimin kaçınılmazlığına ve komünizmin önemine” inandıracaklardı. “Birlik cephesi taktiğinin gerçek başarısı ‘aşağıdan’ bizzat işçi kitlesinin derinliğinden çıkacaktır.” Bununla birlikte, komünistler, “rakip işçi partilerinin yöneticileriyle görüşmeler”den de kaçınmamalıydılar vb. ⁴

Dördüncü Kongre’deki asıl yenilik, ortaya atılan “İşçi Hükümeti” sloganıydı. Bir propaganda sloganı olarak “her yerde” geçerli ilan edilen “İşçi Hükümeti”, burjuva toplumun “güvensiz durumda bulunduğu, işçi partileriyle burjuvazi arasındaki güç oranının, hükümet sorununun çözülmesini pratik bir zorunluluk olarak gündeme getirdiği ülkeler” içinse güncel bir siyasal slogan olarak öneriliyordu. Bu gibi ülkelerde, işçi hükümeti sloganı, “bütün bir birlik cephesi taktiğinden çıkan kaçınılmaz mantıki” bir sonuç olacaktı.

“İşçi Hükümeti”, ne proletarya diktatörlüğü ve ne de “ona doğru barışçıl parlamenter bir yükseliş”ti. İşçi hükümeti, “burjuva demokrasisi çerçevesinde ve öncelikle onun araçlarıyla, proleter organlara ve proleter kitle hareketlerine dayanarak işçi politikası yürütme yolunda işçi sınıfınca girilen” bir deneydi. Burjuva partileriyle sosyal demokrat partilerin koalisyonu karşısına komünistler, “ekonomik ve siyasal alanda burjuva iktidarına karşı ve onun nihai çöküşünü amaçlayan, işçilerin birlik cephesini ve bütün işçi partilerinin koalisyonunu” çıkartmalıydılar. Komünist ve sosyal-demokrat partilerin koalisyonuna dayanacak böyle bir işçi hükümetinin “ilk başta gelen görevleri”, proletaryayı silahlandırmak, üretim üzerinde denetim kurmak, vergi yükünü zenginlere yüklemek, gerici burjuvazinin direncini kırmak olmalıydı. “Böyle bir hükümeti, ancak bizzat yığınların mücadelesinden doğduğu takdirde, ezilen işçi kitlelerinin en aşağı tabakalarınca yaratılan, mücadele yeteneğine sahip işçi organlarına dayandığı takdirde gerçekleştirilebilir.” Fakat “tümüyle parlamento kökenli bir işçi hükümeti de devrimci işçi hareketinin canlanması için

vesile yaratabilir” vb. ⁵

Kendi kuruluşundan beri hain ilan ettiği ve burjuva düzenin bir parçası saydığı İkinci Enternasyonal’le, bu kez sözümona “burjuva iktidarına karşı ve onun nihai çöküşünü amaçlayan” bir sözde “işçi hükümeti” tasarlayabilmek, Komünist Enternasyonal’in daha Dördüncü Kongresi’nde yaşadığı büyük gerilemenin ifadesidir. İnce taktikler adına temel gerçeklerden kopmayı ve Komünist Enternasyonal’e devrimci kimliğini veren taktik ilkelerden uzaklaşmayı ifade eden bu sloganın Dördüncü Kongre’deki savunusunu, o günlerde Lenin’den sonra Enternasyonal’in en etkin ve saygın otoritesi olan ve birleşik işçi cephesi politikasının geliştirilmesinde de özel bir rolü bulunan Troçki yaptı. Tarihçi Deutscher, Troçki üzerine biyografik eserinde, işçi hükümetine ilişkin yeni politikanın Dördüncü Kongre’de nasıl karşılandığı hakkında şu bilgiyi vermektedir:

“Bundan sonraki dördüncü kongrede Lenin, hasta olduğu için kısa konuştu. Sözlerini güçlükle söyleyebiliyordu. Enternasyonalin strateji ve taktiklerini Troçki açıkladı. Yeniden birleşik cepheyi savundu. Bu konuda bir adım daha ileri gitti ve komünist partilerinden, bazı şartlarla, Sosyal Demokrat hükümetleri desteklemelerini ve, özel bir takım durumlarda, ihtilal öncesi bir hava ortaya çıktığı zaman, yani koalisyonun proletarya diktatörlüğünün yolunu açması ihtimali bulunduğu hallerde, onlara katılmalarını bile istedi. Muhalefet küplere bindi. Komünist partilerinin herhangi bir koalisyon hükümetine katılmamaları daha ilk günden beri Enternasyonalin birincisi ilkesi olmuştu; partinin görevi, burjuva devlet makinasını yıkmaktı, içine sızarak ele geçirmek değildi. Bununla birlikte Kongre yeni taktiği kabul etti. Komünist partilerden Sosyal-Demokratlarla koalisyon hükümeti kurmak için fırsat kollamaları istendi...” ⁶

“İşçi Hükümeti” sloganı bir yana, birleşik işçi cephesi taktiği, amaçları bakımından kendi içinde belli bir mantığa sahip gibi görünür. Kapitalizme karşı savaşmak isteyen tüm işçilerin birliğini sağlamak, işçi sınıfının çoğunluğunu kitle

eylemi temeli üzerinde devrime hazırlamak, “reformistleri sığınaklarından çekip çıkarmak ve mücadele içindeki kitlelerin gözleri önünde kendi saflarımıza yerleştirmek...” vb. vb. Ne var ki, bu taktiğin tartışmalı yanı, kendi içinde kurgulanmış amaçları değil, sorunun ilkesel yanı bir yana, her şeyden önce tarihsel ortamdan ve siyasal gerçeklerden kopukluğudur. Bu zayıflık, ilkesel zayıflıklar bir yana bırakıldığında bile, saptanan taktiğin tutarsızlığını ve sonuçta tümüyle başarısızlığa uğramasını açıklamaya yeterdi. Kendi iç kurgusuna göre, bu taktiğin başarısında, sınıfın geniş kesimlerinin kapitalizme karşı sürekli bir biçimde genişleyecek ve derinleşecek eylemi bir ön varsayımdır. Her şey, kısa bir duraklamanın ardından, sürmekte olan devrimci bunalım temeli üzerinde devrimci kitle hareketinin yeni bir yükseliş olasılığına göre düşünülmektedir. Üçüncü Kongre tezlerinin yazarı Radek’in “genel rota” üzerine söyledikleri ile Lenin’in bir dizi değerlendirmesi, bu arada 1917 Rusya’sı ile kurulan paralellik, tüm bunlar birarada bunu gösterir. (Bu beklenti ciddi bir somut tahlile dayanmaz. Gerçi Lenin, aynı kongredeki konuşmalarının birinde, “ileri kapitalist ülkelerdeki somut gelişimin derin bir araştırması” ihtiyacını vurgular. Fakat yeni taktiğin dayandırıldığı tespitler tür bir tahlilden bağımsız olarak yapılır.)

Oysa Avrupa ve Kuzey Amerika sözkonusu olduğunda, bu değerlendirme olayların gerçek seyriyle bağdaşmaz. Bu taktiğin gündeme getirildiği dönem, Avrupa’da ve Kuzey Amerika’da, yeni bir yükselişin eşiği olmakla değil, savaşı izleyen devrimci yükselişin sonu ve kapitalizmin nispi bir istikrar evresine girişi ile karakterize olmaktadır. Nitekim Lenin, bir süre sonra, yenilmiş Almanya’yı dışında tutarak, o günlerin Avrupa’daki gerçek durumunu şöyle tanımlayacaktır:

“Batının en yaşlı devletleri olan birkaç devlet, kazandıkları zafere dayanarak, kendi ülkelerindeki sömürülen sınıflara bazı önemsiz ayrıcalıklar tanımak durumundadırlar. Bu ayrıcalıklar önemsiz de olsalar, o ülkelerdeki devrimci hareketi geciktirmekte ve ‘toplumsal barış’a benzer bir durum yaratmaktadır.” ⁷

Dolayısıyla, yeni politikanın varsayımları, herşeyden önce içinden geçilmekte olan tarihsel evrenin nesnel özellikleriyle katı bir çelişki içindeydi. Bu, bu varsayımların temeli üzerinde bu politikadan umulan tüm yararların dayanaksızlığını ve sonuçta yalnızca bu yönüyle bile izlenen taktiğin isabetsizliğini ve başarısızlığını açıklar.

Şunu da belirtelim ki, şaşırtıcı derecede öznel görünen bu bakışın gerisinde, hep Almanya'da hâlâ belirsiz kalan durum vardır. Fakat Almanya'ya bakıp, Komünist Enternasyonal'in geneli için bir taktik çizgi tespit etmek ve "bu taktiğin bütün komünist parti ve gruplarca en titiz bir biçimde uygulanmasını" talep etmek, daha da vahim bir tutarsızlıktır.

Öte yandan, birleşik işçi cephesi taktiği ile "işçi hükümeti" sloganının, Komünist Enternasyonal'in teorik ve tarihsel konumu bakımından asıl önemi, hiç de güncel durumun değerlendirilmesindeki telafi edilebilir bir taktik yanlışlıkta yatmamaktadır. Nitekim, adı açıkça konmasa bile, o günün tarihsel ortamının gerçek özellikleri gitgide daha belirgin hissedildiği halde, bu taktik buna rağmen ve "asıl şimdi gerekli" denilerek (Dördüncü Kongre, 1922 sonu) sürdürülmüştür. Demek ki **sorunun özü ve önemi hiç de koşulların kavranış biçimiyle ilgili değildir.**

Bu taktik ve sloganın asıl önemi, proletaryanın devrimci sınıf taktiklerinin ilkesel çerçevesine ilişkin tutarsızlıklar ve bununla da sıkı sıkıya bağlı olarak, sosyal-demokratların gerçek konumu hakkında yeniden yaratılan hayallerdir. Bu taktik ve slogan, Komünist Enternasyonal'in ikinci Enternasyonal'in teorik ve ilkesel konumundan yaşadığı büyük tarihsel kopuştan ciddi bir gerilemedir. Arada açılan ve tam bir tarihsel ve teorik haklılığa sahip olan mesafenin, ciddi teorik ve ilkesel karışıklıklar yaratacak ve tahrip edici tarihsel sonuçlar besleyecek ölçüde, yeniden kapanmasıdır. Aslında, bir başka yönünden bakılırsa, yaşanan teorik ve tarihsel kopuşun ne ölçüde köklü, derinlikli, kesin ve tam olduğunun da, bir ölçüde tartışmaya açık hale gelmesidir.

Emperyalist savaş, İkinci Enternasyonal'in, ona bağlı geleneksel sosyal-demokrat partilerin, burjuvazinin hizmetinde düzen içi örgütler haline geldiğini gösterdi. Savaşı izleyen devrimci dalga, bu aynı partilerin devrimin karşısına kapitalizmin aktif savunucuları olarak çıktıklarını, proletarya ile burjuvazi arasındaki iç savaşta "komüncü"lere karşı "versaycı"ların yanında yer aldıklarını (Lenin) gösterdi. Macar Sovyet Cumhuriyeti deneyi, merkezilerle bile bir hükümet birliğinin felaket demek olduğunu kanıtladı.

Tüm bu deneyimleri, Emperyalizm başlıklı bilimsel eserinin teorik sonuçları ile birleştiren Lenin, 1920 Temmuz'unda bu aynı esere yazdığı Önsöz'de, şöyle topladı: "İşçi hareketinin bütününde görülen uluslararası bölünme, günümüzde iyice belirgin bir durum kazanmıştır. (II. ve III. Enternasyonaller). İki akım arasında silahlı bir savaşın ve iç savaşın sürdüğü de ortadadır."

Aynı yerde bunu örnekledikten, bu "tarihsel ve evrensel olayın ekonomik temeli"ni özetledikten sonra da, sözlerini şöyle bağladı: "Bu olayın ekonomik kökleri kavranmadıkça, siyasal ve toplumsal önemi değerlendirilmedikçe, komünist hareketin ve önümüzdeki toplumsal devrimin pratik sorunlarının çözümlerine doğru bir tek adım bile atılamaz."⁸

Komünist Enternasyonal'i bu tarihsel ve teorik gelişme süreci yarattı ve bu enternasyonalin ilk iki kongresi, kendini yaratan bu temeli daha da geliştirdi. Üçüncü Kongre ile aynı tarihte, İkinci Enternasyonal, her yerde, savaşın ve onu izleyen devrimci kaynaşmaların kapitalist düzende yarattığı sarsıntıları giderme ve kapitalizmi restore etme çabasında burjuvazinin aktif bir destekçisi idi. Objektif konumu ve temel yönelimi bu olan bir akımla, geniş işçi yığınlarını birleştirmek adına ve kısmi talepler temeli üzerinde, kapitalizme karşı bir asgari mücadele platformu tasarlamak, bir kez daha objektif gerçeklerden kopmaktır.

Sosyal-demokratlar işçi sınıfı yararına bazı reformlar için bazı gündelik ihtiyaç ve istemler için elbette bir çaba gösterebilirlerdi ve göstermekteydiler. Başka türlü olsaydı politik olarak varolmak olanağını kolayca kaybederlerdi. Fakat onlar için bunun yolu **burjuva düzenin temel çıkarlarına hizmetten** geçmekteydi. Sosyal-demokratlar için kısmi taleplerin elde edilmesi, **burjuva düzeni savunmanın, sınıfı devrimci eylemden alıkoymanın** ürünleriydi. Oysa komünistler için kısmi talepleri gerçekleştirmek, tersine, kapitalizme karşı mücadele etmekten, yığınları devrimci eyleme sürüklemekten geçmekteydi. Reformcu ve devrimci bu iki bakış ve ele alışın, birleşik işçi cephesi çerçevesinde ve gündelik faaliyet içinde bağdaştırılması nasıl olabilirdi?

Burada, tam da bu bağdaşmazlık içinde, sosyal-demokrasinin içyüzünü açığa çıkarmak ve böylece geniş işçi kitleleri üzerindeki etkisini kırmak olanağı ileri sürülebilir (Nitekim zamanında sürülüyordu da). Fakat bunun olanaklı olabilmesi için de, ya gündelik istemlerin sosyal-demokrasi ve reformist sendika liderleri tarafından karşılanamaması, ya da birlik cephesi platformunun kısmi istemlerin ötesinde kurulabilmesi gereklidir. O günün koşullarında bunlardan

ilki, sosyal-demokratlar için, tam da mücadeleden geri durarak, yığınları politik pasiflik içinde tutarak, bu temel üzerinde burjuvaziyle gerçekleştirilmiş uzlaşma sayesinde, elde edilebilir idi. Kaldı ki zaten bu sosyal-demokrasinin gücünü ve etkinliğini oluşturmasını ve korumasını olanaklı kılan asıl temeldi. Sosyal-demokratlar, bu tür bir çerçevede kalındığı sürece, hiç de komünistlerle "mücadele birliği"ni değil, tam tersine, burjuvaziyle komünistlere karşı iş birliğini tercih ederlerdi. Ve kapitalizmin girmekte olduğu yeni koşullar ile Ekim Devrimi'nden duyulan korku ve alınan ders, birçok ülkede burjuvaziyi bu alanda sosyal-demokratlara gerekli kolaylığı fazlasıyla sağlamaya yöneltmişti.

Gündelik istemleri aşan bir birlik cephesi platformu ise, sosyal-demokratların doğaları gereği yaşamayacakları, tersine bu doğrultudaki bir gelişmeye karşı burjuvaziyle her zamankinden daha sıkı kenetlenecekleri bir durum olurdu. Bu noktada onların işini güçleştirecek, onları daha çok bir **taktik manevra olarak** birleşik işçi cephesi politikasına zorlayabilecek tek gerçek faktör, kendi etkileri ve denetimleri altında tuttıkları da dahil, geniş yığınların bu tür istemlere sahip çıkması ve bu doğrultuda ortaya bir **militan mücadele eğilimi** koyması olabilirdi. Aslında taktik politikasını geliştirirken Komünist Enternasyonal'in de umudu buydu. Gerek birleşik işçi cephesi, gerekse "işçi hükümeti" üzerine görüşlerini açıklarken ve başarı olanaklarını tartışırken, döne döne bu "aşağıdan" gelen basınç üzerinde durması bundandır. Fakat bu umut o günün gerçeklerinden kopuktu. (Lenin'in, önemsiz ayrıcalıklarla burjuvazinin yaratmayı başardığı "toplumsal barış"a benzer bir durum üzerine sözleri hatırlansın.)

Devrimci hareketin yatıştığı ve kapitalizmin nispi bir istikrar dönemine girmekte olduğu bir sırada, "işçi sınıfının çoğunluğunu" reformizmin etkisinden kurtarıp kazanmak, Komünist Enternasyonal'in kapıldığı anlaşılması zor bir hayaldi. Geride kalan devrimci dönemde başarılamayan bir işin, kıyaslanmayacak ölçüde elverişsiz olan bir dönemde, yığınların devrimcileşmesi ve sosyal-demokrasiden kopmasını kolaylaştıran nesnel koşulların geride kaldığı nispeten durgun bir dönemde başarılabileceğini sanmak gerçekçi bir beklenti değildi. Böylesi dönemlerde reformizm gücünü, etkinliğini, yığınlar üzerindeki politik ve örgütsel denetimini her zaman ve nispeten kolay bir biçimde koruyabilmektedir.

Fakat böyle bir hayale kapılmanın yarattığı **asıl tehlike**, bunu olanaklı kılacak taktikler adına, Komünist Enternasyonal ile İkinci Enternasyonal, komünist

parti ile sosyal-demokrat parti arasındaki sınır çizgilerini bulanıklaştırmak olurdu. Sosyal-demokrat partileri de kapsayan "işçi partileri" deyimini, onun bir uzantısı olarak ortaya çıkan "işçi hükümeti" sloganı, "işçi partileri ile burjuvazi arasındaki güç oranı" türünden ifadeler, "burjuva iktidarına karşı ve onun nihai çöküşünü amaçlayan işçilerin birlik cephesi ve bütün işçi partilerinin koalisyonu" türünden formüller, tüm bunlar böylesine bir bulanıklığı yaratmaktan başka bir işe yarayamazlardı. İşçilere, komünist partisi ile sosyal-demokrat partinin koalisyonundan oluşan, burjuva demokrasisi çerçevesinde ve **"öncelikle onun araçlarıyla"** iş gören, böylece sözümona "devlet aygıtını ele geçiren", bu sayede işçileri silahlandırırken tüm burjuva ve karşı devrimci örgütleri silahsızlandıran, üretimi denetleyen bir "işçi hükümeti" modeli sunmak, yalnızca sosyal-demokrasi konusunda da değil, daha da kötüsü, burjuva devlet aygıtı hakkında boş ve son derece tehlikeli hayaller yaymak demektir.

Komünizm ile sosyal-demokrasi iki ayrı dünya, iki ayrı düzen, iki ayrı sınıf, iki ayrı siper demektir. Birincisi her türlü faaliyetinde işçi sınıfını düzenden koparıp kapitalizmi yıkmak üzere devrime yöneltmek için çabalarken, ikincisi, tersine olarak, işçi sınıfının kapitalizme köleliğini sürdürmek, onu düzen içinde tutup devrimden uzaklaştırmak çabasıdır. Özel bir tarihsel anda bu iki akımın varlığını bir arada tehdit edebilecek bir gelişme söz konusu olmadığı sürece, bu iki akım arasında bir kesişme alanı bulmak nesnel olarak olanaksızdır. Sosyal-demokrasiye nefes aldirtan bir durgunluk döneminde komünistlerin bu tür bir kesişme alanı aramaya kalkması, onları yalnızca düzen içi bir çerçeveye sıkışıp kalmak tehlikesiyle yüzyüze bırakabilir. Ya böyle olur, ya da sözkonusu taktik bir kez daha ayakları havada kalır, bir uygulanma olanağı bulamaz.

Üçüncü ve Dördüncü Kongrelerin resmi belgeleri, tüm sosyal-demokrat partileri cömertçe "işçi partiler" sınıflamasına koyarlar. Oysa İkinci Kongre'de Lenin, İngiliz İşçi Partisi'ni "*sendikalarda örgütlenmiş işçilerin politik ifadesi*" olarak tanımladılar diye İngiliz komünistlerini kınamaktaydı. Bir parti nitelendirilirken üye tabanının sosyal yapısına göre değil, sözkonusu partilerin gerçek politik kimliğine ve faaliyetine bakılır diyen Lenin, "*Bu açıdan bakıldığında tek doğru görüş, İşçi Partisi'nin son derece burjuva bir parti*", "*burjuvaziye ait bir örgüt*" olduğunu sözlerine eklemişti. Fakat bu kongreden yalnızca altı ay sonra, bu kez sözümona bir "işçi hükümeti"ne olanak yaratmak adına, İngiliz komünistlerinden

İngiliz İşçi Partisi lehine kendi adaylarını seçimlerden çekmeleri de istenebilmişti.

Sosyal-demokrat partileri kapsayan bir birleşik işçi cephesi ancak bir koşul-la gerçekleşebilirdi. Komünistlerin onu devrimci bir biçimde ele almaması, kısmi talepler uğruna mücadeleyi iktidar perspektifine bağlamaması koşuluyla. Bunun olmadığı bir durumda, reformistler de devrimcileşemeyeceğine göre, bu taktiğin bir gerçekleşme şansı yok demektir.

Bu taktiğe model ülke olan Almanya'nın bazı eyaletlerinde (Saksonya ve Thüringen), 1923 sonbaharında, "işçi hükümeti" sloganı sosyal-demokratların sol kanadıyla kurulan ortak hükümetlerle çok kısa bir süre için bir uygulanma olanağı buldu. Bunun ise 1923 Ekim'inde komünistlerin bozguna dönüşen kolay yenilgisi ile sonuçlanması, Komünist Enternasyonal'i geriye çeken taktiğin de sonu oldu. Bir ölçüde bu fiyaskoya bir tepki olarak, 1924 Haziranı'nda toplanan Beşinci Kongre'de, bu kez de ters uca bir savrulmayla, sosyal-demokrasinin "faşizmin bir kanadı" olduğu iddia edildi ve ortaya "sosyal-faşizm" tezi atıldı.

Kendi özel katkısı ile geliştirilen birleşik işçi cephesi politikasını 1932'de hâlâ savunan Troçki, bu politikanın başarısızlıkları hakkında şunları yazmaktadır: "Öyleyse, Komintern'in birleşik işçi cephesi politikasını reddedişi nasıl açıklanabilir? Bu politikanın geçmişte uğradığı başarısızlıklar ve fiyaskoyla." Başarısızlığın politikadan değil, politikacılar tarafından geldiğini iddia eden Troçki, yapılan yanlışların "iki kategori"de toplandığını belirtir. Kendisinin etkin olduğu döneme (bu politikaların geliştirildiği Üçüncü ve Dördüncü Kongreler dönemi) ilişkin yanlışları ilk kategoride toplarlar ve şöyle özetler:

"Çoğu kez, Komünist Partisinin en önemli yayın organları durumla ilgisi olmayan ve kitlelerin bilincinde bir karışıklık uyandırmayan radikal sloganlar için ortak mücadele önerisi ile yaklaşmışlardır reformistlere. Bu öneriler, kör atış niteliğini taşıyorlardı. Kitleler ilgisiz kalıyordu; reformist liderler ise Komünistlerin bu önerilerini Sosyal Demokrasiyi yıkmak için bir tuzak olarak görüyorlardı. Her iki durumda da, birleşik cephe politikasının salt biçimsel, bildirisel bir uygulaması denenmişti; oysa bu politika, özü itibarıyla, ancak genel durumun ve kitlelerin şartlarının gerçekçi bir değerlendirmesinin temeli üzerinde verimli olabilir." ⁹

Troçki yanlısı tarihçisi Isaac Deutscher ise, aynı konuda ve Troçki'nin bu politikaya ilişkin rolünü tartıştığı bir sırada, şu değerlendirmeyi yapar: "Birleşik cephe fikri Bolşeviklerin geçmişteki taktik tecrübelerine dayanmaktaydı... Ancak, Bolşeviklerin başarısı yalnızca liderlerinin becerikliliğinden ileri gelmemiştir,

bütün sosyal düzen yıkılmış, bütün klasik ihtilallerde olduğu gibi bu ihtilal de sağdan sola gitmişti. Komünistlerin görüşüne göre, başka gerçekçi taktikler olmasa bile, Rusya'nın dışında uygulanacak bu tür taktiklerin aynı derecede başarı şansı var mıydı? Eski düzen Avrupa'da bir dereceye kadar denge sağlamış, karmakarışık bir şekilde de olsa açıkça soldan sağa gitmişti. Yalnız bu bile birleşik cephe içinde reformcuların üstün durum sağlamalarına yeterdi." ¹⁰

Her iki değerlendirme de, aslında, özellikle Troçki kesin bir biçimde aksine iddia etse de, birleşik işçi cephesi taktiğinin, o günün tarihsel koşullarında devrimci bir çerçevede uygulanma yeteneğinden yoksun olduğunu göstermektedir. Reformcu bir çerçeveye de doğal olarak Komünist Enternasyonal yanaşmazdı. (Değerlendirmesinde Troçki'nin "yanlışlar" diyerek kınadığı, gerçekte Enternasyonal'in bu yerinde tutumundan başka bir şey değildi.)

Fiili bir uygulama yeteneği bulamakla birlikte, birleşik işçi cephesi ve "işçi hükümeti" taktiklerinin Komünist Enternasyonal'in sonraki yaşamı içinde önemli ve birbirine yakından bağlı ciddi bazı tarihsel sonuçları oldu.

İlkin, birleşik işçi cephesi taktiği ve özellikle "işçi hükümeti" sloganı ile, ikinci Enternasyonal'e karşı verilen tarihsel mücadelenin sağladığı ideolojik kazanımların bir bölümü zaafa uğradı.

İlkinin bir uzantısı ve ikinci olarak, bu taktiklerin gündeme gelmesi, Komintern'de başlamış bulunan fakat henüz yeterli sonuçları yaratmamış olan ikinci Enternasyonal'in ideolojik kalıntılarına karşı mücadeleyi kesintiye uğrattı. Bu taktiklerle birlikte sağ eğilimin temsilcileri kendilerini gizlemeyi başardılar, dahası önemli bir güç kazandılar.

Komintern solu ise, Üçüncü Kongre boyunca Lenin'in yoğun bir eleştiri şiddetine hedef oldu. Lenin'e göre, "saldırı kuramı"nın savunucusu olan "sollar" dizginlenemezse, tüm komünist hareket "ölüme mahkum" olur, ortada "ne komünizm ve ne de Komünist Enternasyonal" kalırdı. Bununla birlikte, kongrenin daha sakin bir anında, "Sol'un hatası sadece bir hatadır ve kolayca düzeltilebilir" demekten de geri durmadı Lenin. Bunu, Şmeral şahsında sağ'a ilişkin rahatsızlığını ifade ettiği bir sırada söylemesi özellikle anlamlıdır. ¹¹

Üçüncü olarak, oportünizme karşı mücadelenin zayıflaması olgusu ile sağın güçlenmesini kolaylaştıran geri çekilme taktikleri birarada, Yedinci Kongre'deki köklü tarihsel dönüşün kolay gerçekleşebilmesini hazırlayan temel etkenler arasında yer alırlar. Yedinci Kongre, 1920 başlarında birleşik işçi cephesi ve

"işçi hükümeti" taktiklerini uygulanmaz kılan iç güçlükleri, bunları iktidar perspektifi içinde ele almaktan vazgeçerek bir biçimde aşmış oldu. İktidar perspektifinin bir yana bırakılması, eski taktiklerin, 1930'ların kendine özgü koşullarına uyarlanarak uygulanmasını olanaklı hale getirdi.

Birleşik işçi cephesi ve işçi hükümeti taktiklerinin sonuçlarına ilişkin olarak söyleneceklerin hepsi bu kadar değil; fakat tarihsel önemleri bakımından bu kadarı şimdilik yeterli.

* * *

Komünist Enternasyonal'in tarihinde ilk beş kongreyi kapsayan dönemin belli başlı sorunları burada ele alınanlardan ibaret değil kuşkusuz. Örneğin sömürge sorunları ile tek ülkede sosyalizmin Lenin'le gündeme gelen ilk sorunlarına henüz hiç değinilmedi. **Komintern Üzerine Değerlendirmeler**, ilk yılların bu iki önemli sorununu da kapsayarak sonraki dönemlerin sorunlarıyla devam edecek.

(Ekimler, Sayı: 1, Mart 1992)

Dip Notlar:

1- Üçüncü Enternasyonal Konuşmaları, s.114

2- Aktaran Troçki, **Faşizme Karşı Mücadele**, Köz Yayınları, 1977, s. 189-192.

Troçki, aynı yerde, aktardığı tezlerin Üçüncü ve Dördüncü Kongreler arasında kendisi tarafından kaleme alındığını açıklıyor.

3- Alexander Sobolev, Üçüncü Enternasyonal Kısa Tarihi, s.188-196

4- III. Enternasyonal / Belgeler, s.68-69

5- III. Enternasyonal / Belgeler, s.67-73

6- Isaac Deutscher, **Troçki, C.2**, Ağa-oğlu Yayınevi, 1970, İstanbul, s.79

7- Az Olsun Temiz Olsun, İşçi Sınıfı ve Köylülük içinde, Sol Yayınları, 1977, Ankara, s.517

8- **Emperyalizm**, Sol Yay., 7. Baskı, s.14-15

9- **Faşizme Karşı Mücadele**, s.192-193

10- Isaac Deutscher, **Troçki, C.2**, s.78-79

11- Lenin, Üçüncü Kongre'nin son günü, **"Alman, Polonya, Çek, Macar ve İtalyan Delegeleriyle Toplantıda Konuşmalar"**da, Komintern sağının temsilcilerinden Çek partisi lideri Şmeral hakkında şunları söyler: "Şmeral benim konuşmamdan hoşnut kalmışa benziyordu, fakat tek taraflı olarak yorumluyor şimdi onu. Komitede yaptığım konuşmada Şmeral'ın doğru çizgiyi bulabilmesi için üç adım sola atmasını, ve Kreibich'in bir adım sağa atmasının gerektiğini söyledim. Ne yazık ki, Şmeral bu adımları atmakla ilgili olarak hiçbir şey söylemediği gibi, durum hakkında görüşlerini de belirtmedi." (Üçüncü Enternasyonal Konuşmaları, s.149).

Lenin kaygılarında haklıydı. Komintern solu, sağa doğru atılması istenen "bir adım"ı genellikle attı. Fakat sola doğru "üç adım atması" gereken Komintern sağı yerine çakılıp kaldı.

TKİP VI. Kongresi Belgeleri...

Sınıf hareketinin son yirmi yılı üzerine

1990'lı yılların sonu, dünya ölçeğinde kapitalizmin yapısal krizinin devam ettiği bir sürece tekabül ediyor. Bunu kapitalizmin esneme imkanlarının olmadığı bir dönem olarak da tanımlayabiliriz. Bu aynı zamanda Türkiye'nin kapitalist ekonomisini de doğrudan etkileyen ve şekillendiren bir süreçtir.

Emperyalizme bağımlı ekonomik yapıda, emperyalizmin dayatmaları ile hayata geçirilen neoliberal politikalar, işçi ve emekçilerin yaşamında ciddi bir yıkım yaratmıştı. 1999 Ağustos'unda depremin yıkımı ile birlikte gündeme getirilen mezarda emeklilik yasağının ardından, Türkiye'nin derinden etkilendiği 2001-2002 ekonomik krizi, neo-liberal politikaların yeni bir düzeyde daha saldırgan bir biçimde uygulanmasına yol açmıştır.

Krizle birlikte Dünya Bankası memuru Kemal Derviş'in Türkiye'ye getirilmesi, katı bir şekilde bu politikaların uygulanmasının ifadesi olmuştur. Ardından 2002 yılında AKP'li dönem, sermaye için "istikrarlı" bir sürecin başlamasına işaret etmektedir.

Aynı zamanda 12 Eylül'ün ürünü olarak emekçi kitleler üzerindeki dinci-milliyetçi kuşatma, AKP'li dönemde, ekonomik yoksunluğun derinleşmesiyle birlikte sonuçlarını belirgin olarak göstermeye başlamıştır.

2002 yılında emperyalist güç odaklarının dolaysız desteğiyle sahneye çıkarılan AKP, "ılımlı İslam" projesiyle işçi ve emekçilerin sersemletilmesinde özel bir rol oynamış, sermayenin politikalarının en kararlı uygulayıcısı haline gelmiştir.

Bu süreçte;

- Kamu kurumlarının özelleştirmesine hız verilerek, sermaye sınıfı hesabına büyük bir yağma gerçekleştirilmiştir. Kamu kurumlarındaki sendikal örgütlülükler özelleştirilen işletmeler ile birlikte tasfiye edilmiştir.

- Geçmişte kamunun denetiminde olan stratejik işletmeler, bugün tümüyle özel sermaye gruplarının elindedir. Bu süreçte özel şirketler bünyesinde yabancı ortaklığı da belirgin biçimde artmıştır.

- Genel planda işçi ücretlerinde düşüş yaşanmıştır. Servet ve sefalet arasındaki uçurum gün geçtikçe derinleşmiştir.

- İş gücü piyasalarında esnekleşme (güvencesizlik, taşeron çalışma vb.) yaygınlaşmıştır.

- Bu uygulamalar yasalarla da güvence altına alınmıştır. (İş yasasındaki değişiklikler, sendikalar yasası, kiralık işçilik yasası, istihdam paketleri vb.)

- Kadın işçilerin sayısında artış yaşanmıştır. (Esnek ve güvencesiz işlere yönlendirme ve istihdam paketlerinin sağladığı teşviklerden faydalanmanın sonucu olarak)

- Sınıf kitleleri, AKP ve birlikte çalıştığı cemaatlerin etkisiyle, gerici ve milliyetçi kuşatmanın altına daha fazla girmiştir.

- Tüm bu dönem boyunca Kürt sorunu, iktidar tarafından toplumu kutuplaştırmanın, düşmanlığı körüklemenin ve milliyetçilik ile denetim altına tutmanın etkili bir gündemi olarak ele alınmıştır.

Gelinen aşamada başkanlık sistemi adı altında tek adam rejimi, bu tablonun daha da ağırlaşması anlamına gelmektedir. Temel değerlendirmelerimizde de vurgulandığı gibi, "sermayenin demir yumruğu" işleviyle tek adam rejimi, işçi ve emekçiler için tam anlamıyla yıkım anlamına gelecektir. Daha ilk adımda bu çerçevede uygulamalar kendini göstermeye başlamıştır.

İŞÇİ SINIFININ TABLOSU

- Gelinen aşamada Türkiye'de safları hayli kalabalıklaşmış modern bir işçi sınıfı bulunmaktadır. Son yirmi yılda işçi sınıfı nicel planda belirgin bir büyüme yaşamıştır. Türkiye'de toplam istihdamı oluşturan 29 milyon çalışanın 19 milyonu ücretli işçi ve emekçidir. İstihdamın üç temel alanı olan sanayi, hizmet ve tarım içinde, yoğunluk açısından sıralama, hizmet, sanayi ve tarım olarak şekillenmektedir.

- İşçi sınıfı nicel olarak artmakla birlikte esnek çalışma ve güvencesizliğin sonucu belirgin bir parçalanma yaşanmıştır. Taşeronlaşma, kadrolu-kadrosuz, yan sanayi, kiralık işçilik vb. politika ve uygulamalar, bu açıdan tabloyu göstermektedir. Bu tablo, sınıfın örgütlenmesi ve mücadelesini zayıflatmakta, işyerlerinde sirkülasyona yol açmakta, örgütlülüğü ve deneyim biriktirip aktarmayı olumsuz etkilemektedir. Yanı sıra bu parçalanma, genel saldırı gündemleri de dahil olmak üzere ortak taleplerle hareket etmeyi zorlaştırmaktadır.

- Sanayide vasıflı işgücü belirgin bir

Nisan 2019 EKİM 11

TKİP VI. Kongresi Belgeleri...

Sınıf hareketinin son yirmi yılı üzerine

yer tutmaya başlamıştır. Meslek Yüksek Okulları ve Meslek Liseleri, sanayiye vasıflı işgücü yetiştiren temel kurumlar olarak her zamankinden daha çok önem kazanmışlardır.

- Siyasal olarak baktığımızda, sınıf kitlelerinin önemli bir kesimi, dinci gerici ideolojilerin etkisi altındadır. İşçi sınıfı bilinç düzeyi açısından oldukça geri bir durumdadır. AKP iktidarı döneminde izlenen bilinçli politikaların sonucu olarak işçi sınıfı dikey bir bölünme yaşamaktadır. İşyerinde kapitalist patronuna karşı çıkabilen işçi, öte yandan AKP iktidarının, hatta uyguladığı politikaların savunuculuğunu yapabilmektedir. Geçmişte de "devlet baba" imajı güçlüyken, bugünkü dikey yarıma, geniş kesimlerin AKP'nin elindeki devletle daha güçlü bağlar kurması sonucunu doğurmuştur.

- Halihazırda işçi sınıfı, son yıllarda gerçekleşen eylemlerle süreçlere rağmen (metal fırtına vb.), mücadele, bilinç ve örgütlülük düzeyi bakımından belirgin biçimde zayıftır. Aynı bir sınıf olma bilin-

ci sözkonusu değildir. AKP iktidarının da çok özel çabalarıyla, ciddi bir ideolojik kuşatma altında bulunmaktadır. Sadece fiziki değil ahlaki ve moral olarak da bir bozulma ve çürüme süreci içindedir.

SINIF HAREKETİNİN DURUMU

Burada sınıf hareketinin son 20 yılını ele almakla birlikte, '89 bahar eylemlerinden sonra yaşanan kırılma ve sonrasında bir bütünlük taşıdığını belirtmek gerekiyor.

Bağımsız bir işçi hareketinden bahsedemediğimiz süreçte, sınıf hareketindeki tıkanma, somutta sendikal hareketin tıkanması ve gelinen aşamada iflası olarak kendini gösteriyor.

1990'larda özellikle kamuda örgütlü sendikaların sınıfa dönük kapsamlı saldırıları karşısında, üst kademe sendika bürokrasisinin oluşturduğu merkezi platformlar ve "hava boşaltma" amaçlı gerçekleştirilen merkezi eylemler birleşik bir karakter taşıyordu. Özelleştirme saldırısı

başta olmak üzere sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı koymayan sendikal hareket, böylece kendi çöküşünü de hızlandırdı. Her konfederasyon ve sendikanın kendi gündemiyle hareket ettiği parçalı bir yapıya evrildi.

Bürokratik kasta rağmen, bu dönemde kimi ilerici güçlerin de içinde yer aldığı alt kademe sendika bürokratlarının sınıf hareketindeki “tıkanmayı” aşmak, bürokratik çarkı kırmak hedefli çıkışları yaşandı. Kimi eylemli süreçlere aktif katılım ve yerelerde örgütlenme girişimlerinin (SSGSS yasası gibi) yanısıra, özellikle Türk-İş içinde muhalefetin örgütlenmesi süreci kırılmaya uğradı ve bu girişim sonuçsuz kaldı. Zira on yıllardır aynı bürokratik çarkın bir parçası olan ve tabandan kopuk bulunan alt kademe sendikal bürokrasinin, mevcut yapıyı değil kırması bir parça aşması bile mümkün değildi.

İlerleyen süreçte sendikal hareketteki tıkanmayı derinleştiren en temel faktör ise, her bir sendikal yapının artık siyasal partilerin arka bahçesi rolünü oynamalara başlamalarıdır. Bu burjuva siyasetinin sendikal harekete farklı kanatlarından doğrudan müdahalesi anlamına gelmektedir. Üst kademe sendikal bürokrasisi, düzenle yaşadığı bütünleşme, sınıfın sorunlarından tümüyle uzaklaşması, sendikal harekette de daha parçalı bir yapı ortaya çıkardı.

Sendikal bürokrasisinin sınıf içindeki mücadele dinamiklerini kötürümleştiren tablosuna rağmen, özelleştirme saldırısına direnerek sendikal bürokrasiye rağmen merkezi direniş örgütleyen Tekel işçileri, yüzbinlerce kişinin katılımı ile gerçekleşen Taksim 1 Mayıs’ları ve sendikal bürokrasinin uğursuz rolüne rağmen örgütlenme eğilimi sonucu gerçekleşen lokal direnişler, bu süreçteki mücadele dinamiklerine işaret ediyordu.

SINIF HAREKETİNİN BU DÖNEMKİ TABLOSU

* Sınıf hareketi 1990’ların sonundan itibaren parçalı bir seyir izlemektedir. Öncesinde temel bir rol oynayan kamu işletmelerinin özelleştirilmesi bunda bir etkidir. Özel sektörde örgütlenen sendika ve konfederasyonların yapısı ise bir diğer etmendir.

* 2000’lerin başından itibaren özel sektörde pek çok lokal eylem ve parçalı tepkiler gelişmiştir. Ancak bu eylemlerde fabrikalar arası, sektörler arası dayanışma ya da koordinasyondan söz etmek olanaklı değildir.

* Bu süreçte iktidarın sınıfa dönük kapsamlı saldırılarından biri olan SS-GSS’ye yönelik gerçekleşen eylemli süreçler, birleşikliği, yaygınlığı ve kitleselliği ile dikkat çekmesine rağmen, mevcut

sendikal hareketin durumu, sınıfın taban örgütlenmesinden yoksunluğu nedeniyle, sınıf hareketinde birleşik mücadele nin önünü açacak bir rol oynayamamıştır.

* Gerçekleşen lokal eylemlerin temel karakterinin ekonomik eksenli, çoğunlukla da sendikalaşma ve sonuçlarına yönelik olduğunu söylemek mümkün. Özellikle de 2008-2009 sürecinde kriz ve etkilerine karşı bir dizi lokal ve tek kişilik eylemler söz konusudur. Ancak bu eylemlerle de parçalı tablo aşılamamış, eylemler söz konusu fabrikanın kendi gündemleri ve sınırlarında kalmıştır.

* Bir bütün olarak geride kalan süreçte siyasal talepler öne çıkmamıştır.

* Farklı sektör ve işyerleri açısından da kopukluk kadar, diğer toplumsal kesimlerin tepkilerine yabancılaşma da varlığını sürdürmüştür. Özgecan Aslan’ın öldürülmesinin ardından toplumun geniş kesimlerinin ortaya koyduğu tepkilere karşın, sınıf hareketi içinde ancak bazı sendikal işyerlerinde sınırlı bir yankı bulabilmiştir.

* Geçmişte emekçi mücadelesinin temel bileşenlerinden olan kamu hareketi, gelinen aşamada kamudaki tasfiye süreçlerinin etkisiyle artık varlık-yokluk sorunu yaşamaktadır.

* Herşeye rağmen, geçmiş kamu işlemlerinden farklı olarak, özel sektörde gerçekleşen süreçler, çıplak sınıf çatışmasının daha belirgin ve görünür hale gelmesini sağlamıştır.

* Geride kalan süreçte önem taşıyan ve kendine özgü yönleriyle sarsıcı olabilen başlıca direnişler Tekel Direnişi, Greif Direnişi ve Metal Fırtına olmuştur.

Tekel direnişi, özelleştirme karşıtı mücadelenin birleşik bir zemine taşınması, fiili meşru mücadele hattının örgütlenmesi, geniş toplumsal kesimler tarafından işçi sınıfı merkezli bir eylemin sahiplenilmesi, sınıfın özel tarihsel misyonunun hatırlatılması, sendikal bürokrasiye rağmen çıkılan eylemli süreçte bürokratik engellerde sınırlı da olsa bazı gedikler açılması açısından önem taşımaktadır.

Sınıf devrimcilerinin önderlik ettiği Greif Direnişi ise, örgütlenme süreci, ileri talepleri, fiili meşru mücadele hattı, fabrika merkezli taban örgütlenmesi, taban inisiyatif ve demokrasisi, tüm bunlar sayesinde sendikal bürokrasinin tümünden aşılması vb. bakımlardan, işçi sınıfı hareketinin yeni döneminde tümüyle farklı bir örnek oluşturdu ve “sınıf hareketinin

devrimci geleceği” olarak tanımlanmaya hak kazandı.

Metal Fırtına ise stratejik fabrikalarda on yılların en kitlesel, militan ve birleşik eylemi olma özelliğine sahipti. On binlerce işçisinin tümüyle sermayenin hizmetinde hareket eden mafyalaşmış bir sendika kastına karşı öfkeli bir baş kaldırıydı. Fiili-meşru mücadele çizgisine dayalı olarak dalga dalga yayılan büyük metal hareketi günlerce toplumun gündemine oturmaya başardı.

Partimizin adı ve emeği ile sıkı sıkıya ilişkili son iki direniş, taban inisiyatifine dayalı ve sendika bürokrasisinden bağımsız eylem çizgisinin geliştirilmesi açısından çok önemli deneyimler bıraktılar. Metal işçilerinin büyük hareketliliği

bize, temel stratejik işletmelerin çok özel önemini, bir hareketlilik anındaki sürükleyici gücünü bütün açıklığı ile bir kez daha göstermiş oldu.

* Sendikal hareketin durumu ayrı bir değerlendirme olarak ortaya konulmuş durumdadır. Burada çok kısa olarak şu söylenebilir: Bir bütün olarak sendikal hareket ağır bir kriz yaşamaktadır. Ve bu

işçilerde bitmeyen sendikal örgütlenme arayışlarına rağmen böyledir. Sendika bürokrasisi bu arayışları yaşanan krizi hiç değilse hafifletebilmenin bir olanağı olarak ele alacağına, bu alanda da teslimiyetçi ya da düpedüz hain bir rol oynamaktadır. Bu ise sendikal krizi ağırlaştırmaktadır.

Güncel sınıf hareketi parçalı, dağınık ve örgütsüz bir yapıya sahiptir. Bu tablonun aşılamaması, mevcut tıkanıklığın derinleşmesine neden olmaktadır. Sermaye düzeninin ideolojik hegemonyası, onun organik bir uzantısı olarak sendikal bürokrasinin çok yönlü kuşatması ve denetimi, halen sınıf hareketi bünyesinde belirgin bir ağırlık taşımaktadır. Ortaya çıkan örgütlenme ve mücadele arayışları ise daha çok kendiliğinden, lokal düzeyde ve ekonomik-sendikal hareket sınırlarında kendini ortaya koymaktadır. Bu sınırlı hareketlilik ve çıkışlar, pek çok durumda çok yönlü kuşatmanın doğrudan bir sonucu olarak kısa zamanda boğulmaktadır.

Bu tablonun oluşmasında ‘80 darbesinden beri sistematik olarak yürütülen ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıların belirleyici bir payı bulunmaktadır. Neo-liberal saldırıların çalışma ve yaşam ko-

şullarında yarattığı yıkım, sermaye düzeninin sendikalar üzerinde kurduğu tam denetim, sınıf mücadelesinin birikimleri üzerinden ortaya çıkan öncü işçilerin sistematik olarak kıyımdan geçirilmesi vb., bugünkü tablonun oluşumunda temel belirleyenlerdir. Süreç içerisinde bunu aşmaya dönük kimi çıkışlar yaşanmış, fakat sürekliliği sağlanamadığı oranda toplam bir birikime dönüşmemiş, gerileme engellenememiştir. ‘89 Bahar Eylemleri bu tabloya karşı anlamlı bir çıkış olarak yaşanmış, sınıf mücadelesinin yılları bulan deneyiminin ortaya çıkarttığı öncü işçi kuşağı, mücadeleyi ilerletmek kapasitesi ortaya koymadığı için hareket kırılmıştır. Daha sonraki süreçlerde ise yeni güçlü çıkışların birikimi ve olanakları oluşmadığı/yaratılmadığı için durum esası yönünden değişmedi.

Partimiz tüm dikkatini ve çabasını sınıf hareketini kuşatan bu cenderenin parçalanmasına, birleşik devrimci bir sınıf hareketinin yaratılıp geliştirilmesi görevine yoğunlaştırmalıdır. Kuşkusuz birleşik bir sınıf hareketi yalnızca öznel müdahalelerin ürünü olamaz. Bunun için sınıf hareketinin bünyesinde derinden derine işleyen dinamiklerin seyri özel bir önem taşımaktadır. Fakat tam da devrimci sınıf çalışmasının misyonu, sınıf hareketi bünyesindeki bu dinamiklerin güçlenmesini sağlamak, gelişiminin önündeki engelleri ortadan kaldırmak, buna yönelik güçlü öncü ve yol açıcı müdahaleler ortaya koymaktır.

Bugün sınıf hareketi kendini olduğu kadarıyla parçalı mücadele arayışları ve mevzi direnişler biçiminde ortaya koymaktadır. Partimiz bu direnişlerin güçlenmesinde, çoğalmasında ve yaygınlaşmasında etkin bir rol oynayabilmelidir. Müdahalesinin ana eksenini birleşik bir sınıf hareketinin geliştirilmesi hedefine dayalı olmalıdır.

Hareketin birikim ve deneyim sorununu çözebilecek, mücadele anlayışındaki darlıkların aşılmasını kolaylaştıracak en önemli etkenlerden biri, Greif türü örneklerin çoğaltılmasıdır. Taban örgütlenmesi, taban demokrasisi, fiili-meşru mücadele anlayışı, taban inisiyatifine dayalı militan ve kararlı bir direniş çizgisi, Greif Direnişi’nin tüm bu temel üstünlükleri, bu türden örneklerin çoğaltılması yoluyla sınıf hareketi bünyesinde yaygınlaştırılabilir. Hareket ancak bunlarla malyalanarak zamanla değişime uğrayabilir ve ortaya gerçekten devrimci bir birleşik işçi hareketi çıkarabilir.

(...)

TKİP VI. KONGRESİ
SINIF ÇALIŞMASI KOMİSYONU
ARALIK 2018

Ekim, Sayı: 316, Nisan 2019
(www.tkip.org)

Sudan'da dinci diktatör köşeye sıkıştı!

13 Aralık 2018'de ekmek fiyatlarına yapılan yüksek zamları protesto etmek için Sudan'da başlayan gösteriler, dinci rejimin zorbalıkta sınır tanımamasına rağmen güçlenerek devam ediyor. 6 Nisan'da gerçekleştiren kitlesel eylemler, halk isyanının yeni bir aşamaya girdiği kanısını güçlendirdi. Sudanlı muhaliflerin bu konuda mutabık olduklarını söylemek mümkün...

YÜZ BİNLER GENELKURMAY'IN ÖNÜNDE TOPLANDI

Gösterileri koordine eden Ulusal Değişim ve Yapılanma Eş Güdüm Komitesi bileşenleri tarafından yapılan çağrıyla 6 Nisan'da gerçekleştirilen eyleme yüz binlerce kişinin katıldığı bildirildi. Kolluk kuvvetlerinin seferber olması, yol ve köprülerin kapatılması hatta cinayetler işlemesine rağmen, kitlenin Genelkurmay Başkanlığı önünde toplanması engellenemedi. Dinci diktatör Ömer El Beşir'in konutunun da bulunduğu alanda gerçekleştirilen eylemde özgürlük, adalet, barış, onurlu yaşam talebini dile getiren Sudanlı emekçiler, dikta rejimin yıkılması şiarını da kitlesel bir şekilde yükselttiler.

6 Nisan'ın Sudan halkının tarihinde özel bir önem taşıması, eylemlere katılımın yüksek olmasında rol oynadı. 6 Nisan 1985 yılında isyan eden Sudan halkı, dönemin diktatörü Cafer el Numeyri'yi tarihin çöplüğüne atmıştı. Yüz binlerin aynı tarihte yasaklı ve özel koruma altında bulunan bir meydana toplanmasına sembolik bir anlam yükleniyor. Sudanlı muhalifler, bu eylemden sonra el Beşir'in yıkılmasının sadece bir zaman sorunu olduğunu ifade ediyorlar.

DİKTATÖRDEN "UZLAŞMA" ÇAĞRISI

6 Nisan eyleminin ardından kitleler adeta sokakları mesken tuttu. Paniğe kapıldığı anlaşılan dinci rejimin başı el Beşir, isyan halindeki halka ve gençliğe "uzlaşma çağrısı" yaparak "demokrat lider" kılıfına bürünmeye çalıştı. Halkın ve gençliğin ülkenin geleceğini belirleme hakkına sahip olduğunu vaaz eden diktatör, yönetimin "demokratik/şeffaf" seçimlerle belirlenmesi gerektiğini söyledi.

Bu çağrıdan bir gün önce kolluk kuvvetleri beş eylemciyi katlederken, elektrikliğin ve internetin ülke genelinde kesil-

diğine dair haberler de yayıldı. Kolluk kuvvetlerinin isyan eden halk karşısında acze düşmesi el Beşir'i "güvercin" kılıfına girmeye zorlarken, doğal olarak "uzlaşma çağrısı"na itibar eden olmadı.

TOP ORDUNUN SAHASINDA MI?

Dört aydan beri eylemde olan Sudanlı emekçiler, gençler, kadınlar, hatta çocuklar ne sıkıyönetime ne cinayetlere ne işkenceye ne tutuklamalara boyun eğdiler. Taleplerinin arkasında duran emekçiler, askeri darbeyle işbaşına gelen ve 30 yıldır bir kabus gibi Sudan'ın üstüne çöken el Beşir belasından kurtulma konusunda kararlı olduklarını gösterdiler. Öyle ki, yakın zamana kadar el Beşir'in suç ortağı olan ve yakasını kurtarma derdine düşen birçok düzen siyasetçisi de eylemlere katılmaya başladı.

Polisin isyanı bastırmakta aciz kalması üzerine el Beşir, orduyu halka saldırtmak istedi. Ancak ordu diktatörün tetikçisi olmayı reddetti. Zira isyan eden halka karşı tetikçilik yapsaydı, ordu da halk nezdinde teşhir olacaktı. Son günlere kadar "bekle gör" tutumu sergileyen ordu, 6 Nisan eyleminde Genelkurmay önünde gösteri yapan kitlelere saldırmadığı gibi, eylemcilerin su gibi ihtiyaçlarının karşılanmasına da yardım etti.

Ordunun tutumunun isyan halindeki halkta bir rahatlama yarattığı belirtiliyor. Nitekim 6 Nisan'dan sonraki günler-

de eylemlerin kesintisiz devam etmesi, buna işaret ediyor. Olayların seyri burjuva muhalefet temsilcilerinin "top ordunun sahasında" türünden açıklamalar yapmalarına zemin hazırlamış görünüyor. Olayların seyrinde dramatik bir değişiklik olmazsa, ordunun el Beşir'e "mıddın doldu" mesajı verme ihtimali yüksek görünüyor.

KARARLILIK VE AÇMAZLAR

Sudan'da emekçiler, gençler, kadınlar ve toplumun diğer kesimleri mücadele konusunda kararlı olduklarını ispatladılar. Ağır bedeller pahasına aylardır direniyorlar. Elbette halk hareketi heterojen bir nitelik taşıyor. İşçilerin, işsizlerin, emekçilerin yanı sıra orta sınıflar da isyana katılıyor. Bu kesimlerin eğitilmiş ve örgütlü olması, önderlik alanında etkin bir rol oynamalarına imkan sağlıyor. Bir kısmı el Beşir'in eski suç ortaklarından oluşan burjuva, dinci muhalefet de eylemleri destekliyor; elbette düzen sınırları içinde tutmak için elinden geleni de ardına koymuyor.

Yansıdığı kadarıyla halk isyanında işçileri, emekçileri, gençliğin bir kesimini esas olarak Sudan Komünist Partisi (SKP) temsil ediyor. Ancak işçi sınıfının hem nicel hem nitel açıdan gücünün sınırlı olması, SKP'nin gücünü ve etkisini de sınırlıyor.

Emekçilerin taleplerde burjuva ke-

simlerden ayrışamaması, ordudan beklentinin güçlenmesine vesile olmuş görünüyor. Zira burjuva muhalefetin temsilcileri orduya "halkın safında yer alması" için açıkça çağrıda bulunurken, SKP ya da başka bir ilerici güçten bu çağrıya olumsuz tepki verildiğine dair bir belirti görünmüyor. Yani el Beşir'den kurtulmak isteyen emekçiler de ordunun dinci rejime nota vermesine sıcak bakıyor ya da en azından itiraz etmiyor.

Sol muhalefetin gücünün sınırlı olması, halk isyanında oynadığı rolün de sınırlarını çiziyor. Devrimin toplumsal güçlerinin zayıflığı, var olanların ise ortak zeminde örgütlenemediği koşullarda, emekçilerin isyanı dikta rejimi yıkana kadar sürdürmelerini zorlaştırıyor. Bu koşullarda el Beşir yıkıldığında bile onun yerine gelecek olanlar da düzen güçleri olacaktır.

Halk isyanı şimdiden hem işçi sınıfıyla emekçiler hem SKP ile diğer sol güçler payına önemli kazanımlar yarattı. Ancak bu kadarı isyan eden emekçilerin temel sorunlarının hiçbirine çözüm olmayacak. Zira Sudan kapitalizmi işbaşında olduğu sürece, temel sosyal sorunların çözülmesi mümkün değil. Yine de halk isyanının birikimleri, kazanımları yakın gelecek açısından SKP ile diğer sol güçlerin güçlenmesi için uygun bir iklim yaratmış görünüyor.

Libya'da savaşın yeni perdesi

Yedi ay süren bombardımanın ardından Muammer Kaddafi yönetimini deviren emperyalist savaş aygıtı NATO, 2011 yılının sonlarında Libya'yı cihatçı çetelerle savaş ağalarına teslim etti. Çeteler birbiriyle alan hakimiyeti için savaşırken, uluslararası tekeller ülkenin zengin enerji kaynaklarını pervasızca yağmaladı/yağmalıyor.

Yıllar süren çatışmaların ardından iki "hükümet" kuruldu. Biri ülkenin batısında başkent Trablus'ta, diğeri ülkenin doğusundaki Tobruk kentinde. Trablus'ta başında Fayiz es-Serrac'ın bulunduğu Ulusal Mutabakat Hükümeti etkinken, Tobruk'ta etkin olan Libya parlamentosu'nun başında ise General Halife Hafter bulunuyor. Ülkenin bazı bölgelerinde ise halen cihatçı çeteler etkin.

Her iki taraf da Libya'yı yakıp yıkan NATO'nun bombardımanları sayesinde belli alanlarda hakimiyet sağlayabildi. Trablus'taki İhvacı (Müslüman Kardeşler) es-Serrac AKP ile Katar'a bağımlıken, Kaddafi yönetiminin eski generallerinden Hafter ise Mısır, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi devletlerin desteğine yaslanıyor. Arka planda ise Fransa, ABD gibi emperyalist güçlerle kurulan ilişkiler var. Rusya ise, "birleştirici güç" olma iddiasıyla her iki tarafla işbirliği yapıyor.

Görünürde iki "hükümet" ülkenin birleştirilmesi için Birleşmiş Milletler (BM) gözetiminde görüşmeler yapıyordu. Güya bu amaçla Nisan ayının ortasında BM gözetiminde "ulusal diyalog konferansı" gerçekleştirilecekti. Oysa tersi oldu ve Libya savaşında yeni bir perde açıldı. Trablus yeni bir savaşın eşğine

gelmiş görünüyor.

"Ulusal Libya Ordusu"nun şefi Halife Hafter, üç gün önce Trablus'u ele geçirmek amacıyla taarruz emri verdi. Başkenti ve ülkeyi teröristlerden, çetelerden, paralı askerlerden temizleyeceğini iddia eden Hafter'in es-Serrac hükümetini yıkma ve Libya üzerinde hakimiyet kurma hedefiyle hareket ettiği gözleniyor.

Ocak ayında Libya'nın bazı kentlerinde denetim kuran Hafter'e bağlı güçlerin, Trablus çevresindeki bazı yerleşim yerlerinde kontrolü ele geçirdiği belirtiliyor. Bunun üzerine seferberlik ilan ettiğini açıklayan es-Serrac hükümeti ise, başkenti savunacağını ve bu savaşta kazanan taraf olmayacağını iddia ediyor.

Saldırıyı başlatan Halife Hafter güçlerinin hem siyasi hem askeri olarak güçlendiği, buna dayanarak es-Serrac hükümetini yıkıp, Libya üzerinde hakimiyet kurmaya çalıştığı anlaşılıyor. BM'nin savaşı durdurun çağrısına rağmen tutumunu değiştirmeyen Hafter, es-Serrac hükümetini yıkıp Trablus'ta ve ülkenin batısında hakimiyet sağlamayı hedefliyor. Görünen o ki, Hafter'le arkasındaki güçler, Libya'nın tümü üzerinde egemenlik kurma çabası içindeler.

AKP-saray rejimiyle Katar'ın hem askeri hem siyasi hem de mali desteklerine dayanan es-Serrac, seferberlik ilan edip Trablus'u savunacaklarını iddia etse de, köşeye sıkışmış görünüyor. Yaptığı açıklamalar, diyalog için yayınladığı çağrılar, ayakta durma şansının azaldığına işaret ediyor.

Türkiye'nin es-Serrac hükümetine taşıdığı silahlar gerilim yaratmış, Tobruk'taki parlamentonun Türkiye'yi BM'ye şikayet etmesine neden olmuştu. Geçen Ocak ayında AKP-saray rejiminin Libya'ya müdahalesini kınayan Hafter'e bağlı Libya Parlamentosu Savunma Komitesi, "... Türkiye, Libya'nın istikrarını bozmaya çalışıyor; silah sevkiyatı ve gençliği yoldan çıkartacak yayınlar yoluyla kaos tohumları ekliyor" diyerek tepki göstermişti.

Es-Serrac hükümetinin AKP-saray rejimi ve Katar'a angaje olması, bu ülkelerden silah dahil her türlü desteği alması, Hafter güçleriyle olası bir hesaplaşmaya hazırlandığına işaret ediyor. Son gelişmeler, Mısır ziyaretinin ardından taarruz emri veren Hafter'in daha hazırlıklı olduğunu gösterdi. Çatışmaların seyri önümüzdeki günlerde belli olacak. Bununla birlikte es-Serrac hükümetinin yıkılması ve AKP-saray rejiminin yayılcı heveslerinin bir kez daha hüsrarla sonuçlanması ihtimali yüksek görünüyor.

Fayiz es-Serrac, Halife Hafter, bunların arkasındaki bölgesel güçler ve emperyalistler sefil çıkarları için çatışırken faturayı Libya'nın işçileri, emekçileri, işsizleri, yoksulları, kadınları, çocukları ödüyor. Savaşı kışkırtan güçler ülke zenginliğini yağmalarken, çatışmalarda ölmeyen emekçilerin payına daha fazla işsizlik daha fazla yoksulluk daha fazla sefalet düşüyor.

Emekçilerin örgütlü olmadığı, dolayısıyla sınıfsal çıkarlarını savunamadığı yerde, yazık ki egemenler arası çatışmanın dolgu malzemesi olmanın ötesine geçilemiyor. Bu trajedinin yılladır yaşandığı ülkelerden biri de Libya'dır...

Sarı Yelekliler'den 2. genel kurul

Fransa'da Cumartesi eylemleri sürerken, 5-7 Nisan tarihleri arasında Fransa'nın dört bir yanından 800 delegenin katılımıyla Sarı Yelekliler'in ikinci genel kurul toplantısını gerçekleştirildi. Üç gün süren genel kuruldan, hareketin kararlılığı, radikalliği ve lider olmadan taban örgütlülüğüne dayalı demokrasi isteği yansıdı. Genel kurulda, kapitalizmi terk etmenin gerekliliğine yapılan vurgu da dikkat çekti.

Brötanya bölgesi liman şehri Saint Nazair'de toplanan genel kurul, aylardır Sarı Yelekliler tarafından işgal edilmiş, daha önce işsizlik bürosu olan sonrasında "Halk Evi"ne çevrilen yerde gerçekleştirildi. Üç günlük çalışmanın sonunda alınan kararların yerel meclislerde oylamaya sunulacağı belirtildi.

Toplantının ardından açıklanan bildiriye, ağırlaşan yaşam koşullarının yanı sıra Macron ve hükümetinin baskıcı yasalarla hak ve özgürlükleri tahrip ettiği ifade edildi. Mücadelenin yükseldiği Fransa'nın her yerinde her türlü eşitsizliğe, adaletsizliğe ve ayrımcılığa karşı dayanışma ve onur için mücadele edildiği vurgulandı. Hükümetin Sarı Yelekliler ve diğer mücadele hareketlerine cevap olarak "panik içinde otoriter sapmaya gittiği" ifade edilirken, hükümetin ayrıcalıklı bir avuç azınlığa hizmet eden (Grande Debat Nationale) Büyük Ulusal Tartışma maskaralığına karşı Sarı Yelekliler'in doğrudan demokrasi biçimlerini ortaya koydukları açıklandı.

Genel olarak ücretlerin arttırılması, emekli aylığının ve sosyal asgari ödeneklerin yanı sıra herkes için kamu hizmeti talep edildi. Mücadele ve dayanışmanın özellikle yoksulluk sınırının altında yaşayan dokuz milyon insan için olduğu belirtilerek çevresel acil durumun farkındalığı belirtildi. Eylemlerde tutuklananların serbest bırakılması, soruşturma ve cezaların iptali talep edildi.

Mali, ekolojik, demokratik taleplerin toplumsal kazanımı için mücadelenin büyütülmesi ve eylem birliği gerekliliğine işaret edilerek "Küresel bir sisteme karşı savaşmamız gerektiğinin farkında olarak, kapitalizmden ayrılmanın gerekli olduğunu düşünüyoruz. Her seviyede hep birlikte inşa edeceğimiz" denilen açıklama "Yaşasın halk için halkın yönetimi!" diye bitirildi.

İÜ-Cerrahpaşa TBMYO'da gerçekleşen faşist saldırıya dair

Gerici, yobaz, biatkar bir nesil yaratma hayalleri peşinde koşan AKP iktidarının, anaokullarından üniversitelere kadar gençliğe yönelik saldırı politikaları hız kesmeden devam ediyor. Üniversitelerde dinci-gerici uygulamalar her geçen gün daha da arttırılırken, faşist çeteler bizzat devlet eliyle palazlandırılıyor. Üniversite yönetimleri de buna alenen çanak tutuyor. En ufak muhalif sese ise tahammül dahi edilmiyor. Soruşturmalar, uzaklaştırmalar, okuldan atmalar ve burs kesintileri gibi uygulamalar daha da yaygınlaştırılıyor. Farklı seslere yönelik tahammülsüzlüğün en büyük kanıtı, Türkiye'nin en "büyük üniversitesi"nin 70 bin öğrencinin bulunduğu hapisaneler olmasıdır.

Yakın zamanda İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu'nda gerçekleşen faşist saldırı, tüm bu saldırıların son halkalarından biridir.

İÜ-C TBMYO Büyükçekmece yerleşkesinin yemekhanesinde yemeklerden solucan çıktığına dair fotoğrafların yayılması ve bir yemekhane çalışanının, internet gazetesine verdiği bir röportajda, yemeklerden arta kalan etlerin tekrardan kullanıldığına yönelik beyanları öğrencilerde tepkiye yol açmış ve birçok şikayet dilekçesi toplanmıştı. Sadece haberler değil, her gün yemekhanede yemeklerin yetersiz oluşu, çoğu arkada-

şımızın yemek yedikten sonra yaşadıkları rahatsızlıklar zaten sürekli tepki biriktirmekteydi. Ayrıca Avcılar kampüsünden Büyükçekmece kampüsüne taşınmanın üzerinden 2 sene geçmişken, üniversitede halen daha bir kütüphanenin bulunmaması, çalışma salonlarının olmaması da ciddi bir mağduriyet yaratmaktaydı.

Bütün bu sorunlara karşı sınıflar teker teker gezilerek şikayet dilekçeleri toplandı. Şikayet dilekçeleri her sınıftan belirlenen temsilcilerin bir araya gelmesiyle toplu bir şekilde bölüm sekreterine iletildi.

İmzalayan sayısının ciddi bir rakama ulaştığı dilekçeler okul yönetiminde bir korkuya yol açtı. Bunu aynı gün yaşadığımız saldırıdan biliyoruz. Sekreterliğe dilekçelerin iletilmesinin ardından okuldan ayrılmak için duraklara doğru ilerleyen iki yoldaşımız, kendilerini "teşkilat" baş-

kanları olarak tanıtan 15 kişilik faşist çetenin sözlü ve fiziki şiddetine maruz kaldı. "Bugün okulda 30 kişi toplanmışsınız ne yaptınız, ne konuştunuz?", "Bu okulun öğrencisi misiniz, kimliğinizi gösterin.", "Okulumuzda bölücülük yapanlara, terör örgütlerine üye olanlara yer yok." gibi cümlelerle sataşan faşistler, oradan ayrılmak üzere olan bir yoldaşımıza hakaretler ederek, tekme ve yumruklar ile saldırdılar.

Bu olay, en ufak bir sesin dahi iktidar beslemesi faşistleri ve üniversite yönetimini ne kadar korkuttuğunun en net göstergesidir. Bu çetelerin bizzat okul tarafından desteklendiğini biliyoruz. 1 ay önce okulun kantininde 30 kişi toplanarak teşkilat yeminleri edip, açıktan gövde gösterileri yapmaları boşuna değil. Kendilerini teşkilat başkanları olarak

tanıtan "öğrencilerin" okula sivil polis ve güvenlik araçlarına binerek girip-çıkmaları da kimin hizmetinde olduklarını gösteriyor. Okul yönetimi "bizim haberimiz yoktu, güvenlik bizden sakladı" diyerek, suçunu ve sorumluluğunu örtbas edebileceğini düşünüyor. Oysa bizler, çetelerin kime hizmet ettiğini, hangi odaklar tarafından "görev"e gönderildiklerini iyi biliyoruz. Okul yönetiminin işine gelmeyen dilekçelere karşı yapabileceği tek şeyin hedef gördükleri öğrencileri sıkıştırmaktan geçtiğini biliyoruz. Bu tür saldırılarla bizleri korkutup-sindirebileceklerini sanıyorlar, ancak yanılıyorlar.

TBMYO'da yaşanan olay tüm bu saldırıların ne ilki ne de sonucusudur. Çünkü düşünen, sorgulayan ve harekete geçen bir gençlik egemenlerin en büyük korkusudur. Fakat korktuklarını başlarına getirmekten geri durmayacağız. Bu saldırılar sistematik ve planlı ilerlemektedir. İstanbul Üniversitesi Beyazıt kampüsünde de yoldaşlarımız birçok defa saldırıya uğramış haklarında soruşturmalar açılmıştır. Ancak gençliğe yönelik tüm bu gerici ablukayı, siyaset yasaklarını aşmanın tek yolu mücadeleyi büyütmekten geçiyor. İlerici ve devrimciler olarak, TBMYO başta olmak üzere bulunduğumuz her alanda mücadelemizi sürdürmeye ve yaygınlaştırmaya devam edeceğiz.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ-CERRAHPAŞA TBMYO'DAN DGB'LİLER

Bizim baharımız sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünyadır!

31 Mart yerel seçimleri geride kaldı. Genel seçim havasında geçen yerel seçim dönemi; AKP iktidarı açısından tek adam rejimini onaylayacağı, muhalefet tarafından ise AKP'nin geriletebileceği bir süreç olarak işletildi.

Ekonomik krizin yıkıcı etkilerinin arttığı, yiyecek, giyecek, barınma, ısınma vb. her şeyin pahalılaşığı, sosyal sorunların derinleştiği koşullarda; "Beka" "Mart'ın sonu bahar" gibi söylemler üzerinden karanlık derinleştirildi. "Terör" demagojisiyle işçi ve emekçileri hedef alan baskılar yoğunlaştırıldı, devrimci-ilerici güçler üzerinde terör estirildi.

AKP-MHP dinci faşist iktidar bloğu

tüm bu koşullara rağmen toplumsal desteğini korumakta zorlandı, düzen muhalefeti ise üç büyük kenti ve diğer bazı kentleri aldı. HDP büyük kentlerde düzen muhalefeti adres gösterdi ve CHP eksenli ittifakın İstanbul ve Ankara "başarısı" buradan geldi. Kürt halkı baskı ve devlet terörüne rağmen kayımlara karşı HDP'yi seçti. Tüm bu tablo üzerinden harekete geçen dinci-faşist iktidar seçimlere yaptığı itirazların yanı sıra, belediyelerdeki rantın da Cumhurbaşkanlığı onayına bağlanacağını duyurdu.

Seçim sonuçları açıklanmadan seçimin asıl kazananlarından biri olan

TÜSİAD açıklama yaptı. Sermaye adına "Yapısal ekonomik reformlar"ın hızla hayata geçirilmesi talebini bir kez daha dile getirdi. Sermayenin Erdoğan yönetiminden talep ettiği "yapısal reformlar"ın emekçilerin yaşamını yıkıma uğratacağı, cehenneme çevireceği açık. Zira, dinci faşist iktidar bloğu da, düzen muhalefeti de kapitalizmin çarkı daha iyi dönsün diye çalışmaktadır. Bu nedenle, krizin faturası konusunda ortaklaşan sermaye güçleri saldırı programında yer alan her bir başlığı önümüzdeki günlerde birer birer devreye sokacaklardır.

31 Mart yerel seçimleri; geleceksizliğe, işsizliğe, baskıya, zorbalığa, sömür-

rüye ve pahalılığa karşı seçimlerin bir çözüm olamayacağını bir kez daha göstermiştir. Çünkü; işçi sınıfı ve emekçilerin sömürden kurtulma isteği, gençliğin özgürlük ve gelecek özlemi seçim sandıklarına sığmaz. Çünkü; ekonomik açıdan çöküntü yaşayan, siyasal planda her geçen gün gericileşen, çürüyen ve kendisiyle birlikte toplumu da çürüten; özetle insanlığın gelişimi önünde engele dönüşmüş olan kapitalist sömürü sistemi seçimlerle aşılamaz.

Bu nedenle işçi sınıfı, emekçiler ve gençler yaşadıkları tüm sorunların kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyi büyütmelidir. İşte o zaman gerçek anlamda baharın kapıları aralanacaktır. İşte o zaman işçilerin, emekçilerin ve gençlerin özlemleri gerçekleşmeye başlayacaktır.

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Müşteri değil öğrenciyiz, krizin faturasını ödemiyoruz!

Ülkenin derin bir ekonomik kriz içinden geçtiği kimse için bir sır değil. Özellikle son bir yıldır yükselen döviz kurları, giderek tırmanan enflasyon, temel tüketim malzemelerine gelen zamlar krizin bizlere yansımaları. Başlı her sıkıştığında “dış mihraklar” a sığınan Tayyip Erdoğan da yine bilindik argümanlara sarılarak, bilinçleri bulandırmaya çalışıyor. Dış güçlerden “patates-soğan teröristleri” ne kadar geniş bir düşman yelpazesi sunan Erdoğan, 3 kilo domates için metrelerce kuyruk beklemek zorunda bıraktığı işçi ve emekçinin aklıyla alay edercesine, “bolluk kuyrukları kurduk” diyor.

Kriz biz gençliğe de doğrudan etkilerde bulunuyor. Bir yandan toplamında alım gücümüzün düşmesiyle yoksulluğumuz derinleşirken daha özelinde eğitim masraflarının katlanması binlerimizi okul sıralarından iş yollarına sürüklüyor. Açıklanan verilere göre 2018 yılında eğitim malzemelerine %108'e varan zamlar yapıldı. Örneğin 2017 yılında 1 top A4 kağıda 12 lira öderken, 2018'de aynı miktar ve kalitedeki kağıt için 25 lira ödemek zorunda kaldık.

Yaşam ve eğitim masraflarındaki bu artışlar 1 milyondan fazla öğrenciyi oku-

lu terk etmek zorunda bıraktı. Konuyla ilgili yapılan bir araştırmaya göre son 5 yılda okulu bırakan ve kaydını donduran öğrenci sayısı 1 milyon 115 bin 30 olarak açıklandı. Yıllara göre hazırlanan raporda üniversiteyi terk eden ya da dondurmaya zorunda kalan genç sayısı her yıl çoğalıyor. 2017-2018 eğitim-öğretim döneminde bu oran tam %92,2 artarak, bir önceki dönemi ikiye katladı. Yani zor şartlar altında, niteliksiz okullarda okumak zorunda bırakılmamıza rağmen üniversiteyi kazanabilmiş biz işçi ve emekçi çocukları için üniversite günleri kısa sürüyor. HSBC'nin açıkladığı rapora göre ise üniversite öğrencileri eğitim masraflarını karşılayabilmek için günün 5 saatini işte, 2 saatini okulda geçiriyor. Tablo buyken arsız şef Tayyip Erdoğan bizleri bedavacılıkla suçluyor.

Eğitim kamusal bir hizmet olduğu halde “sektörleştiriliyor”, ticarileştiriliyor. Bir yandan özel okullar teşvik edilirken, özel okul masraflarını karşılayamayan öğrenciler de mesleki eğitime yönlendiriliyor. Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un Şubat ayında açıkladığı projede de yine mesleki eğitim tek rota oldu. Yeni eğitim sistemi için trafik benzetmesi

yapan Selçuk, “Yani hızlı gitmek, ortadan gitmek, kenardan gitmek gibi, çocuğun her an şerit değiştireceği esnek bir model” dedi.

Bu arabayı kullananın sermayedarlar olduğuna kuşku yok! Bu açıklamadan kısa bir süre sonra da Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği ile MEB arasında bir protokol imzalanarak mesleki eğitim ile sanayi dünyası birbirine “entegre edildi.” Protokolün ilan edildiği etkinlikte, “nitelikli eleman” bulamamaktan yakından TOBB Başkanı Rifat Hisarcıkoğlu, “Memleketin her yerinde kahvehanelerde gençler işsiz bir şekilde oturuyor. Niye, çünkü okullarda verdiğimiz eğitim, dışarda işe yaramıyor. Dışarda talep gören nitelikler, okullarda öğretilmiyor. Bu asimetrik yapıyı değiştirmek zorundaydık” dedi. Böylece bizi bekleyen işsizliği çözmüş oldu(!)

Biz işçi ve emekçi çocukları eğitim sürecinde bir müşteri, sonrasında sermayenin ihtiyaçlarını karşılayacak ara elemanlar olarak görülüyoruz. Kriz süreçlerinde bu gerçek daha da görünür hale geliyor. Paralı eğitim gerçeği daha bir yüzümüze çarpıyor. Masrafların katlanması daha fazlamızı çok küçük yaşlarda sermayenin çarkları arasına itiyor.

İşsizliğin mimarı olan kapitalistler bizi işgücü ordusunu kalabalıklaştıracak ucuz elemanlar olarak görüyorlar. Bu yüzden bugünden düzenin değil, devrimin saflarını kalabalıklaştırmamız gerekiyor. Nitelikli eğitim hakkımız için, kendi isteklerimiz doğrultusunda kurgulayacağımız bir gelecek için, özgürlüğümüz için...

(Liselilerin Sesi'nin 91. sayısından alınmıştır.)

Çocuk işçilik yasaklansın!

Kapitalist sistem kâr ve rant üzerine kuruludur. İnsani hiçbir değer hesabına katılmadığını, insan sağlığının ise kâr uğruna göz ardı edildiğini yaşayan iş cinayetlerinden görebiliriz. Bunun yanı sıra dünyada en fazla tartışılan sorunlardan biri de çocuk işçiliktir. İnsani değer hiçbir karşılığının olmadığı bu sistemde çocukların, azgın sömürü çarklarında birer vida haline getirilmesine şaşmamak gerekiyor.

ÇOCUK İŞÇİLİK NEDİR?

ILO'ya (Uluslararası Çalışma Örgütü) göre “çocuk işçiliği”, çoğu kez çocukları çocukluklarını yaşamaktan alıkoyan, potansiyellerini ve saygınlıklarını eksiltken, fiziksel ve zihinsel gelişimleri açısından zararlı işler olarak tanımlanmaktadır. Yine aynı örgütün araştırmalarına göre dünyada 168 milyon çocuk işçi vardır. Bu sayının en fazla olduğu bölgeler Asya ve Pasifik'ten, tarım sektörü dünya genelinde çocuk işçiliği açısından en önde gelen sektör. Tarımın yanı sıra hizmet

ve sanayi sektörlerinde de çocuk işçiler kalabalık bir sayı oluşturuyorlar. Ve bu çocuk işçilerin büyük bir kısmı kayıt dışı çalıştırılıyorlar.

TÜRKİYE'DE ÇOCUK İŞÇİLİK...

Bugün Türkiye'de resmi olmayan rakamlara göre 2 milyonun üzerinde çocuk işçi var. Resmi olmayan rakamlar diyoruz, çünkü çocuk işçilerin %80'e yakını kayıt dışı çalıştırılmaktadır. Türkiye'de çocuk işçilik sorunu neredeyse herkes tarafından biliniyor. Bunu Türk sermayedarlar ve devlet de kabulleniyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı “çocuk işçiliği durdurmak için” 2013-2017 yıllarında Çocuk İşçilik ile Mücadele Programı hazırlamış ve 2018 yılını “Çocuk İşçiliğiyle Mücadele Yılı” ilan etmiştir. Çocuk işçiliğiyle mücadele edeceğini duyuran

aynı devlet diğer yandan kendi uygulamalarıyla çocuk işçiliği meşrulaştırıyor. “Staj” ve “çıraklık” adı altında çocuk işçiler günde 8 saat ve üzerinde tehlikeli ve ağır işlerde çalıştırılıyorlar.

Dünya genelinde 18 yaş ve altı herkes çocuk olarak kabul edilir. Türkiye'de bu durum çocuk işçiliğe gelince değişiyor. Yasalarda 14 yaş ve altındaki çocukların çalıştırılması yasaklanırken, 15 yaş ve üstü nüfus “genç işçi” olarak tanımlanıyor. Yine İSİG Meclisi'nin 2013-2018 yıllarına dayanan verilerine göre bu 7 senelik dilimde en az 319 çocuk işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Bu çocukların 100'ü 14 yaş ve altındaydı.

Türkiye'de çocuk işçilik gerçeğini geçtiğimiz Ocak ayında yaşanan çocuk işçi cinayetinde de görebiliyoruz. 13 yaşındaki mevsimlik tarım işçisi Berivan

Karakeçili, Antalya'da çalıştığı sırada şiddetli hortumun etkisiyle savrulan sacın başına gelmesiyle hayatını kaybetmişti. Berivan'ın babası, patronun kendilerine “yağmur da yağsa, taş da yağsa çalışacakınız” dediğini ifade etmişti.

“ÇOCUK İŞÇİLİK YASAKLANSIN” TALEBİNİ YÜKSELTELİM!

Yukarıda saydığımız veriler Türkiye'de çocuk işçiliğinin geldiği vahim tabloyu gözler önüne seriyor. Görüntüde çocuk işçilik ile mücadele edildiği söyleniyor ancak pratikte hiçbir şey yapılmıyor. Çocuklar kayıt dışı ve denetimsiz yerlerde çalışmaya mahkum ediliyorlar. Ve bu çocukların birçoğu öğrenim hayatına devam edemiyor. Bu tabloyu değiştirmek için “çocuk işçilik yasaklansın” talebini yükseltmek, bu konuyla ilgili kamuoyu oluşturmak ve güncel tutmak gerekiyor.

(Liselilerin Sesi'nin 91. sayısından alınmıştır.)

Ankara Üniversitesi'nde eylem:

“Tacizci, tecavüzcü hoca istemiyoruz!”

Ankara Üniversitesi'nin Veteriner Fakültesi'nde görev yapan Prof. Dr. Hasan Bilgili'nin kendisine ait VCOM Hayvan Hastanesi'nde kadın bir hekime tecavüz etmesi, bu ve benzer taciz-tecavüz olaylarının fakültede birçok kez yaşanması ve örtbas edilmesi 9 Nisan'da Dışkapı yerleşkesinde protesto edildi.

Saat 10.30'da Cerrahi Ana Bilim Dalı binasının önünde buluşan öğrenciler dışarıdan gelen ama okula alınmasına izin verilmeyen insanların bulunduğu yerleşkenin Dışkapı Metro kapısına doğru yürümek istedi. Fakat polis bu güzergahtan yürümek isteyen öğrencileri engelleyerek Ana Kapı'dan çıkılması dayatmasında bulundu. Buradan Dışkapı Metro kapısının önüne yapılan yürüyüş sırasında “Tecavüzcü, tacizci hoca istemiyoruz!”, “Yönetim uyuma, öğrencine sahip çık!”, “Cinsiyetçi eğitim istemiyoruz!” ve “Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa!” sloganları kitle tarafından canlı bir şekilde atıldı.

Dışkapı Metro kapısının önünde buluşulmasının ardından basın açıklaması okundu. Metinde cinsel saldırı özetlendi ve tecavüzcünün daha önce de kendi öğrencilerini taciz ettiği, fakat “yeterli kanıt bulunamadığı” gerekçesiyle bu olayların örtbas edildiği belirtildi. Fakültede daha önce taciz soruşturması geçiren akademik personelin isimlerinin açıklanması gerektiğine dikkat çekilen açıklamada,

kadınların hayatın her alanında benzer saldırılarla karşılaştıkları ve üniversitelerde de akademisyenlerin sözlü ve fiziki tacizleri, not vermemek, dersten bırakmak gibi tehditlerle kadınlara benzer istismar ve saldırılarda bulunduğu vurgulandı.

YÖK'ün Toplumsal Cinsiyet Yönetmeliği'nin kaldırılmasıyla bu saldırıların pekiştirilmek istendiği söylenirken “Üniversitelerin bilim üretmesi gerekirken bugün gericiğin yalıtkan ve üretken bir mevzisi konumuna geldiği”nin altı çizildi. Açıklama, eğitimde gericiğin ve artık olağanlaştırılmış cinsel şiddet vakalarının yarattığı karanlığa ve sessizliğe dur deme çağrısıyla sonlandırıldı.

POLİS ABLUKASI: EYLEM BOYUNCA BASKI VE DAYATMALAR

Eylemin başından sonuna kadar yoğun bir polis baskısı yaşandı. Fakülte içerisinde yürüyüş yapan öğrencilerin güzergahı polis zoru ile değiştirilirken dışarıdan eyleme destek vermek amaçlı gelen insanların ve basının içeriye girmesine izin verilmedi. Basın açıklamasının sonrasında polis eylemin bitirilmesi için baskı uyguladı.

Öte yandan, eylem sırasında Ankara Yüksel Caddesi'nde 1 Mayıs 2018 günü “İşimizi geri istiyoruz” talebiyle yapılan eylemde 75 yaşındaki Perihan Pulat'ı darp eden ve bundan dolayı ödül niteli-

ğinde 3 bin lira para cezası alan polislin de eylemi izlediği görüldü.

Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde profesör olarak görev yapan Hasan Bilgili özel kliniğinde çalışan genç veteriner hekimi darp ederek tecavüz ettiği için tutuklandı.

3 Nisan gecesi klinikte nöbetçi olan veteriner hekim Ç.B'ye alkol almayı teklif eden Bilgili, önce fiziksel tacizde bulundu. Ancak alkol almayı reddederek kaçmaya çalışan genç kadını yakalayıp zorla alkol içirmeye çalışan Bilgili aldığı darplar nedeniyle kendisinden geçen kadına defalarca tecavüz etti.

Genç kadın gözünü açtığı anda başında Bilgili'nin arkadaşı S.D'yi gördü. Kendisinin bir şey yapmadığını söyleyerek onu kendi arkadaşları olan bir jinekoloğa götürdü.

Kadına ilaçlar veren jinekolog da şikayetten vazgeçirmeye çalıştı. Ancak eve gittikten sonra yaşadıklarını annesine anlatan Ç.B. sonrasında hastaneye giderek tecavüz ve darp raporu aldı.

6 Nisan'da Nöbetçi Ankara 1. Sulh Ceza Hakimliği'ne çıkarılan Hasan Bilgili “nitelikli cinsel saldırı” suçundan tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Tutuklanan Bilgili'nin aynı fakültede ders veren kardeşi hakkında da benzer iddialar ve şikayetler yapılmış olsa da kendisi hâlâ ders vermeye devam ediyor.

Mart ayında en az 27 kadın katledildi

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, 2019 Mart ayında yaşanan kadın cinayetlerine ilişkin raporunu yayınladı.

Rapora göre; Mart ayında en az 27 kadın öldürüldü, çocuk istismarı ve cinsel şiddet devam etti.

“Bu ay işlenen kadın cinayetlerinin 8'i şüpheli ölüm olarak kaydedilirken, 13 kadının neden öldürüldüğü tespit edilemedi ve 6'sı kendi hayatına dair karar almak isterken öldürüldü” bilgilerine yer verilen raporda; “Kadınların kim tarafından, neden öldürüldüğü tespit edilmedikçe; adil yargılama yapılmayıp şüpheli, sanık ve katiller caydırıcı cezalar almadıkça, önleyici tedbirler uygulanmadıkça şiddet boyut değiştirerek sürmeye devam ediyor” denildi.

Kadın cinayetlerinin illere göre dağılımı ise şu şekilde: İstanbul 8, Mersin 2, Antalya 2, Ankara 1, Aydın 1, Bursa 1, Erzurum 1, Gaziantep 1, Hatay 1, İzmir 1, Kırıkkale 1, Kırklareli 1, Kocaeli 1, Konya 1, Tokat 1, Trabzon 1, Uşak 1, Gümüşhane 1.

Mart ayında öldürülen 27 kadının 9'unun kim tarafından öldürüldüğünün tespit edilemediği, 6'sının evli oldukları erkekler, 4'ünün birlikte olduğu erkekler, 4'ünün oğulları, 1'inin nişanlısı ve 1'inin kuzeni, 1'inin boşandığı erkek, 1'inin de damadı tarafından öldürüldüğü belirtildi.

Kadınların 10'u ateşli silahlarla, 3'ü boğularak, 2'si darp edilerek, 3'ü kesici aletle, 1'i yüksekte düşerek öldüğü belirtilirken 8 kişinin nasıl öldüğünün ise tespit edilemediği söylendi.

Katledilen kadınların 7'sinin kendi hayatına dair karar almak istedikleri için öldürüldüğü de raporda belirtildi. Öldürülen kadınlardan 1'inin uzaklaştırma kararı aldığını, 2 kadının ise boşanma davasının sürdüğü belirtirken 24 kadının koruma kararı olup olmadığı hakkında bilgi edinilemediği ifade edildi.

Trakya'dan 1 Mayıs çağrıları...

DAHA FAZLA BİRLİK, MÜCADELE, DAYANIŞMA!

Seçimler bitti ve işçiler bir kez daha umutlarını bağladıkları seçimler sonrasında yaşamın canlı gerçekleri ile karşı karşıya kaldı.

Seçimlerin ardından zamlar birbiri ardına gelmeye, krizin yükü bir kez daha emekçilerin, işçilerin omuzlarına yıkılmaya çalışılıyor. Patronlar bir kez daha krizin faturasını işçilere ödetiyor. Yaşam bize gösteriyor ki bizlerin yaşadığı hiçbir sorunun çözümü sandıklarda değildir. En sağından en soluna bu düzenin hiçbir partisi sorunlarımıza çözüm üretmez. Çünkü hiçbir seçimle değişmeyen bir gerçek vardır. O da sermaye düzeni ve devleti gerçeğidir.

Tüm düzen partileri kurulu düzene ve sermaye devletine hizmet ediyorlar. Sermaye düzeni ve devleti de bizlerin sırtından kazanılan milyonlarla, kârlarla ayakta duruyor. İşçi ve emekçiler olarak bizler çözümü sokaklarda aramalıyız.

İşçi ve emekçilere yönelik saldırıların yoğunlaştığı, elimizdeki son kırıntı hakların da yeni ekonomi programları ile elimizden alınmaya çalışıldığı bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz.

Bundan 133 yıl önce 8 saatlik işgünü talebi için iş durduran, grevler yapan Avusturyalı, Amerikalı sınıf kardeşlerimiz verdikleri mücadeleler ve kararlı direniş ile 1 Mayıs'ı yarattılar. Şimdi bize düşen görev uluslararası birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta taleplerimiz için sokakları doldurmak. Sokakları biz işçiler kendi taleplerimiz için doldurmadığımız sürece bu ücretli kölelik düzeni bizleri her geçen gün bir çöp gibi kenara atmaya devam edecektir.

Yaşasın 1 Mayıs!

ÇERKEZKÖY'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

EMEKÇİ KADINLAR 1 MAYIS'A!

Türkiye nüfusunun yarısını oluşturan, güzellikleri yaratan ve büyüyen biz kadınlar şiddete, ayrımcılığa, tacize, tecavüze, yok sayılmaya karşı, ev işlerinin toplumsallaştırılması, eşit işe eşit ücret ve sendikal haklar için 1 Mayıs'ta alanlara çıkıyoruz. Emekçilere yönelik tüm saldırılara ve emeğinin sömürülmesine karşı gücümüzü büyütüyoruz.

Mücadelenin öznesi olan emekçi kadınları çalıştıkları fabrikalarından, ofislerinden, mağaza tezgahlarından, evlerinden; kafa, kol ya da duygusal emeklerinin sömürüldüğü her yerden 1 Mayıs'ta alanları doldurmaya çağırıyoruz.

KAMU EMEKÇİSİ BİR KADIN

1 MAYIS BİR KAVGA GÜNÜDÜR!

Bir yeni güne daha kaygıyla uyanıyoruz. Varsa bir kuru ekmeğe ve bir çaya talim ediyoruz. Kimimiz fabrika yollarını, kimimiz üniversitenin yolunu tutuyoruz. Otobüste, iki koltuk arasında sıkışıp kalıyor hayallerimiz. Fabrikada daha fazla sömürülüyor, üniversitelerde daha fazla geleceksizlik bizi bekliyor. Hayatımız bir telaş, bir karamsarlık içerisinde geçip gidiyor.

Bütün bu olanlara karşı bizim de gücümüz var. Tarihten gelen kinimizle sokağa çıkıp, iki sınıfın karşı karşıya geldiği 1 Mayıs gününde öfkemizi haykırmanın tam vaktidir.

NKÜ'DEN DGB'Lİ

İŞÇİ SINIFININ YANINDA MEVZİLENELİM

Diplomalı işsiz sayısının 1 milyonu

aştığı, iş bulanların ise düşük ücretlere mahkum edildiği krizler düzeninde, gençlik geleceksizlik ile karşı karşıya. İş bulamayıp intihar eden, farklı işlerde çalışmak zorunda kalıp iş cinayetlerinde öldürülen, beyin göçüyle yurtdışına gidenlerin ve çalıştıkları işlerden memnun olmayanların haberleriyle sıkça karşılaşmıyoruz. Krizin daha da derinleşerek ilerlediği göz önünde bulundurulduğunda gençlik için tablo daha bir vahim gözüküyor. Bunun yanında bu tabloya ekonomik krizin getirisi olarak siyasal kriz de eklince denklem daha da ağırlaşıyor.

Ülkemizde son dönemlerde pek bir karşılığını göremesek de dünya genelinde bu krizlere karşı gençlik yer yer güçlü çıkışlar yapıyor. Tabii mevcut durum ülkemizdeki gençlik artık ayağa kalkmayacak anlamına gelmiyor. Aksine güçlü bir gençlik hareketinin köklerini barındıran bu topraklarda gençlik hareketi tekrardan güçlü bir şekilde ayağa kalkacaktır. "Baharın gelişi"yle ve 1 Mayıs'a yaklaşırken gençliğin en acil görevi, seçimlerin yarattığı yanıltsamadan kurtulup, "Sınıfa karşı sınıf!" tutumuyla alanlarda işçi sınıfının yanında mevzilenmesi ve taleplerini en gür biçimde haykırmasıdır.

Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmeyelim!

1 Mayıs'ta alanlara!

NKÜ'DEN BİR DGB'Lİ

GERİCİ VE PARALI EĞİTİME KARŞI 1 MAYIS'A!

- Daha iyi çalışma koşulları için, okullardaki baskı ve yaptırımlara karşı, tacize tecavüze dur demek için 1 Mayıs'ta alanlarda olmalıyız. Uzun ders saatleri, branşı olmayan öğretmenlerin derslere girmesi, mevcut egemen ideolojinin bizlere dayattığı gerici eğitime hayır diyor, 1 Mayıs'ta kitlesel bir şekilde alanlara çıkmaya çağırıyorum.

- Okullardaki disiplin suçu yaptırımlarında tanıdık öğrencilere pas geçilmesine, öğle tatilinde okullardan çıkmak için 50 TL ödenmesine, kartsız olan öğrencilerin sınav başına 1 TL vermesi zorunluluğuna, yani paralı eğitime karşı, güzel bir gelecek için 1 Mayıs'ta meydanlarda olmalıyız.

ÇORLU'DAN DLB'LİLER

1 MAYIS'TA ALANLARA!

Ekonomik ve siyasal adalet için, emeğimiz, emeğimizi çalanlardan hesap sormak için 1 Mayıs'ta alanlara. İnsanca yaşamak için, güvenli bir gelecek için mücadeleyi büyütme, 1 Mayıs'ta alanları doldurmaya.

ÇORLU'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

Krizin faturasına, sömürüye, baskıya ve savaşa karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs'a!

- * Ücretler arttırılsın, temel gıda maddelerine yapılan zamlar geri alınsın!
- * İşten atmalar yasaklansın, iş saatleri kısaltılsın!
- * Artan oranlı vergi sistemine geçilsin! Her türlü dolaylı vergi kaldırılınsın!
- * İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili tedbirler alınsın!
- * Emeklikte yaş sınırı kaldırılınsın, mezarda emeklilik yasası tüm sonuçlarıyla iptal edilsin!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * İşsizlik fonu başta olmak üzere sosyal güvenlik fonlarındaki yağmaya son!

Emperyalist talana ve savaşlara karşı 1 Mayıs'a!

- * IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilsin!
- * Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!
- * Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- * NATO'dan çıkılsın, üsler kapatılsın!
- * Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Demokratik hak ve özgürlüklerimiz için 1 Mayıs'a!

- * Grev hakkı üzerindeki her türlü kısıtlama kaldırılınsın, grev ertelemelerine son verilsin, lokavt yasaklansın!
- * Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- * Herkese inanç, vicdan ve düşünce özgürlüğü!
- * Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği!
- * Etnik, dinsel, mezhepsel her türlü ayrımcılığa son! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!
- * Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlama kaldırılınsın!
- * Laik, bilimsel, demokratik, ana dilde eğitim!

BDSP

✉ bdsp.iletisim@gmail.com

f [BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP](https://www.facebook.com/BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP)